உ

சிவமயம்.

சைவபூஷண சந்திரிகை.

இஃது
சென்னை ஹைகோட்டு நியாயதுரந்தரரும்,
முனிசிப்பல் கமிஷனருமாகிய
வே. மாசிலாமணிப்பிள்ளை அவர்கள், B.A. B.L.,
கேட்டுக்கொண்டபடி,

சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபைப்
பிரசாரகரும்,
மாயாவாத தும்ச கோளரியுமாகிய
யாழ்ப்பாணம்.
நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்
இயற்றப்பட்டது.

சென்னை:
வே. நா. ஜூபிலி அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகாரிஞு பங்குனிமீ.
1900.

Registered Copy Right.

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/gc-sh1-1-0270

226

உ

சிவமயம்.

சைவபூஷண சந்திரிகை.

இஃது
சென்னை ஹைகோட்டு நியாயதுரந்தரரும்,
முனிசிப்பல் கமிஷனருமாகிய
வே. மாசிலாமணிப்பிள்ளை அவர்கள், B.A. B.L.,
சேட்டுக்கொண்டபடி,

சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபைப்
பிரசாரகரும்,
மாயாவாத தும்ச கோளரியுமாகிய
யாழ்ப்பாணம்.
நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்
இயற்றப்பட்டது.

சென்னை:
வே. நா. ஜூபிலி அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகாரிஸு பங்குனிமீ.
1900.
Registered Copy Right.

இந்நூலிலே காட்டப்பட்ட

பொருள்களின் அட்டவணை.

இந்நூலிலே மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்ட

நூல்கள்.

க. தேவாரம்.
உ. திருவாசகம்.
ங. திருப்பல்லாண்டு.
ச. பஸ்மசாபாலவுபநிடதம்.
ரு. பராசரஸ்மிருதி.
சா. சைவபுராணம்.
எ. இலிங்கபுராணம்.
அ. கூர்மபுராணம்.
கூ. கந்தபுராணம்.
க0. பெரியபுராணம்.
கக. தணிகைப்புராணம்.
கஉ. பேரூர்ப்புராணம்.
கங. திருவிரிஞ்சைப்புராணம்.
கச. சிவஞானபோதம்.
கரு. சித்தாந்தசிகாமணி.
கசா. சூதசங்கிதை.
கஎ. இராமாயணம்.
கஅ. அத்தியாத்ம இராமாயணம்.
ககூ. மகாபாரதம்.
உ0. சூரசங்கிதை.
உக. மானவசங்கிதை.
உஉ. உபதேசகாண்டம்.
உங. பிரமோத்தரகாண்டம்.
உச. சிவதருமோத்தரம்.
உரு. வாயுசங்கிதை.
உசா. அகத்திய பக்தவிலாசம்.
உஎ. சைவசமயநெறி.
உஅ. பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருப்பாடல்.
உகூ. திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறை.
ங0. உருத்திராக்க விசிட்டம்.
ஙக. சடகோபர் திருவாய்மொழி.
ஙஉ. பேயாழ்வார் மூன்றாந் திருவந்தாதி.
ஙங. திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புக் கவி.

ஸ்ரீ@ஸ்ரீ,
ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மாணுக்கரும்,
இந்நூலாசிரியரின்
ஆசிரியர்களுள் ஒருவருமாகிய
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்
வித்துவசிரோமணி.
க. தியாகராசபிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியன.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

பொன்பணியும் பொறிப்பணியு மணிப்பணியு மிரும்பணியிற் பொறுத்த மாயன், வன்பணியு மறைப்பணியு மறைபணியு முணராத மதியத் தேவ, னென்பணியு மிரும்பணியும் பெரும்பணியிற் கொளு முதல்வ னெந்தை யேழை, யென்பணியு மிடத்தணியுங் கரும்பணி யின் மொழிபணியு மேன்ற நாதன். (க)

வருமீற்றி ஞெருநுதலி னெரிநீற்றி னுளதாகி வைப்பார் வை குங், கருநீற்றவ் வருளூற்றவ் விழியூற்றின் வயிற்ருேன்றிக் கருணை மேனி, யுருவேற்று வினைநீற்றுந் திருநீற்றின் விழிமணியி னுண்மை யோர்ந்து, வுருவேற்றி மலம்பாற்றித் திருவேற்கும் பெருங்கருணை யுலகத் தாக. (உ)

விண்மணியிற் புகழணிமன் னரசணியிற் சிறக்குமணி மெய்மை சான்ற, கண்மணியிற் றிருநீற்றிற் களிக்குமணி குவளையணி களம ராமெங், கண்மணிவேற் பிள்ளைதவத் தனுமாசி லாமணியுங் கருதிக் கேட்ப, வண்மணிசை வப்பெரியோ ரணியுமணி நிலவவுளுற் றிட் டான் மாதோ. (ங)

அன்னவன்யா ரெனினம்மாட் டடைந்துபெருங் கலைபலவு மறிந் தோன் மெய்கண், டன்னவனெம் மவர்க்கருளுஞ் சிவஞான போத முத லறிவு நூல்கண், முன்னவன்பிற் றெரிந்துபோ திப்பவனுஞ் சிவகுகனை முன்னுந் தாசன், நன்னமா யாவாத கோளரிநங் கதிரைவே லுவல் லோனே. (ச)

யை யமிர்தமாகப் பானம்பண்ணி வருகின்றனர். ஆதலால் உலகம் அக்கினி சொரூபமே. அவ்வக்கினி சிவபெருமானது திவ்விய வடிவேயாம். சந்திரன் சிவசத்தி வடிவாகும். இதனாற்றான் பரிசுத்தம் வாய்ந்த சிவாக்கினியினிடத்தினின்றுந் தோன்றிய விபூதியைச் சிவபெருமான் றமது திருமேனிக்கண் தரித்துளர். ஆதலின் அது பரிசுத்தமுள்ளதும், அதனைச்செய்வதும், அமிர்தம்போ லெவராலுங் கைக்கொள்ளப் படுவதும், புத்தி முத்திகளைக் கொடுப்பதுமாகும்.

இலிங்கபுராணம்.

ஆதலாலுலகமழலினல்வடிவேயவ்வழலெமதுருவாமாற்
கோதறுசோமன்றேவிநல்வடிவாங்கொழுஞ்சுடரழலிடைப்பட்ட
வேதமினீற்றையெமதுமெய்யணிவோமெறிதிரைக்கருங்கடலுடுத்த
தீதிலாவுலகநீற்றினையணிந்தேதீர்த்திடுந்தீவினைச்சிமிழ்ப்பே.

தேவாதியருஞ் சிவசின்னதாரணர்.

விட்டுணு, பிரமன், இந்திரன், தேவர், முனிவர், கின்னரர், கிம்புருடர், கந்தருவர், வித்தியாதரர், நாகர், கருடர் முதலிய கணத்தவர்களும், மனிதருள் அநேகருமாகிய சிவனடியவர் யாவருஞ் சிவசின்னங்களைத் தரித்திருக்கின்றனர் என்பது வேதாகம உபநிடத மிருதிபுராண இதிகாசாதி சாத்திரங்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

சூதசங்கிதை.

மாலயனிந் திரன்மற்றை யமரர்மலர் மகளிர்சசி மற்றை வானக்
கோலமட வாரியக்கர் கந்தருவ ரரக்கர்குல வசுரர் வேதச்
சீலமுனி வரர்மற்றோ ரிவருளருந் தவமுடையீர் திருவெண் ணீறு
சாலவுமுத் தூளனமுப் புண்டரநா டொறும்போற்றித் தரியார்யாரே.

விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே.

சிலர், ஆசாரியருட் சிறந்தவராய், சிவசத்திகளு ளொருவராய், சிவபத்தருட் சிறந்தவராய், காத்தற் கடவுளராய் விளங்கும் எம்பெருமாளுக்கும் அவனை வழிபடுவார்க்கும் விபூதி ருத்திராக்கதாரணம் தக்கதன்று என்கின்றனர். "பஸ்மதிக் தாங்கா ருத்திராக்ஷா பரணு:—தக்ஷிணயாந் திசி விஷ்ணு" எனவரும் (அதர்வணவேதம்) பஸ்மஜாபால உபநிடத சுலோகத்தானே திருமால் ஸ்ரீகாசி க்ஷேத்திரத்திலே தென்றிசைக்கணிருந்து விபூதிருத்திராக்க தாரணமுடையராய் உபாசிக்கின்றனர் என்பது பெறப்படலானும், "சிவேந விஷ்ணு நாசைவ" எனவரும் சூதசங்கிதைச் சுலோகத்தானே திருமாலுக்கும் அவரது தேவியார்க்குஞ் சைவ தருமமும், விபூதி தாரணமுங் கூறப்பட்டமையானும், இன்னும் இராமாவதார மெடுத்த காலத்து "த்யாத்வா ரகுபதிம் க்ருத்தம் காலாநல மிவாபரம் - பீத க்ருஷ்ணாஜிநதரம் பஸ்மோத்தூளன விக்ரஹம்" என்னும் இராமாயண சுலோகத்தானும், ஸ்வர்ண வர்ண ஜடாபாரம் ஸாக்ஷாத் ருத்ர மிவாபரணம் - பஸ்மோத் தூளித ஸர்வாங்கம் த்ருஷ்ட்வா காம வசங்கதா" என்னும் அத்தியாத்மராமாயண சுலோகத்தானும், விபூதி தரித்திருந்தனர் என்பது வெளியாகலானும், "கண்ணன் வெண் பூதி பூசிக் கண்டிகை மாலை சாத்திப் - புண்ணியத் திங்கள் வேணி யானிரு பாதம்போற்றி" எனக் கண்ண அவதாரத்திலுங் கண்டிகையு நீறுமணிந்தனர் என்று கூர்மபுராணங் கூறுவதனானும், "சிவஸ்ய விஷ்ணோர் தேவாநாம்" எனவரும் பராசரஸ்மிருதி சுலோகத்தானே விபூதியைத் திரிபுண்டரமாகத் தரிப்பின் கேசவ மூர்த்திக்கும் இலக்குமி தேவியார்க்குந் திருப்தியுண்டாகிறது எனத்தெரிதலானும்,

வனைய பிரமாண நியாயங்களானும் விஷ்ணுவுஞ் சிவசின்ன தாரணரும், சிவசின்ன தாரணப் பிரியருமாகலின், அவற்கும் அவனை வழிபடு மடியார்க்குஞ் சிவசின்னங்க ளுரியனவா மென்று தெளியப்பட்டது.

விபூதி வரலாறு.

திருவருளுருவாகிய உமாதேவியார் தமக்குப் பத்தினி யாகத் தோன்ற, ஆணவமலத்தை நீக்கியருளும் வேதியரா கிய சிவபெருமான் பிரளய வெள்ளமே நீராகவும், அளவில் லாத அண்டங்களே மண்டபங்களாகவும், சமுத்திரத்தாற் சூழப்பட்ட பூவுலகமே வேதிகையாகவும், விஷ்ணு, பிரமன் அரி முதலிய தேவர்கள் யாவரும் அவிப்பாகமாகவும், உயிர் களே பசுக்களாகவுங் கொண்டருளித் தமது நெற்றியாகிய குண்டக்கணுள்ள அக்கினிக் கண்ணினின்றும் அக்கினியை மூட்டி யாகஞ் செய்தனர். அந்த யாகத்தினின்றுந் தோன் றிய வெண்திருநீற்றை அகங்கார மமகாரமாகிய அகப்புறப் பற்றுக்களழியுமாறு விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூவகை யான்மாக்களுஞ் சரீரத்திற் றரிக்குமாறு அமைத்தனர் என நூல்கள் கூறுநிற்கும்.

தணிகைப் புராணம்.

பூதியா முறைமையும் புகலக் கேட்டியாற்
கோதிலா மனுமுறைக் கொற்ற வேந்தனே
பாதியாள் சத்திபத் தினியின் வைகுற
வேதிலா ணவந்தபு மிணையில் வேதியன்.

ஊழியே பாணிக ளுலப்பி லண்டமே
கேழிலா மண்டபங் கேழ்ந்த வேதிகை
யாழிசூழ் புவியவி யரிமெய் யாதியா
வாழிமா மெய்மைவண் பசுக்க ளாவியா.

நெற்றியங் குண்டத்து நெடித டங்கிய
பொற்றநீள் விழியெரி புணர்த்து வேள்விசெய்
தற்றமில் வேள்வியி லவிர்வெண் பூதியைப்
பற்றற வுயிர்க்கெலாம் படிவத் தாக்கினுன்.

விபூதி தாரணபலம்.

விபூதியை யணிந்தவர் எவ்விடத்திற் போசனஞ் செய்கின்றுரோ அவ்விடத்திற் பார்வதி சமேதராகிய பரமசிவனும் உண்கின்றனர். உடம்பு முழுதுந் திருநீற்றை யணிந்தவரை யெவர் பின்செல்கின்றனரோ அவர்கள் மகாபாதகராயினும் பரிசுத்தராகின்றனர் எனச் சூரசங்கிதை கூறுகின்றது. காலை, உச்சி, மாலையென்னு முக்காலங்களினுந் தரிக்கின்ற மெய்யன்பர் எக்குலத்தவராயினும் அவரைச் சிவபெருமான் என்றே பாவிக்கக்கடவர் என மானவ சங்கிதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மெய்யன்புடன் விபூதிதரிப்பவரைச் சிவபெருமான் நீங்காது நிற்பர். அதனுல் சர்ப்பம், சூரியன் முதலிய கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள், திசைத்தெய்வம், யமன், காலன், யமதூதர், அக்கினி, கொடுநோய்கள், அவுணர், இடி, பூதங்கள், சிங்கம், புலி, கரடிமுதலிய கொடியனவற்றுல் வருந் துன்பங்கள் அவரை யணுக மாட்டாவாம். அவர் இருவினைகளையும் வென்று சிவஞானம்பெற்று முத்தியடைவார் என்பது சத்தியம், முக்காலுஞ் சத்தியமேயாம்.

தணிகைப் புராணம்.

பகைபிணி மண்ணைபன் மந்தி ரத்தினு
மிகையறன் கடையுள வெருட்சி பித்திடர்
வகையெனைத் தையுமற மாற்றி யாவர்க்குந்
தகைநல மளிப்பது தவள நீறரோ.

உ

சிவமயம்.

சைவபூஷண சந்திரிகை.

காப்பு.

இன்னிசை வெண்பா.

வேத சிவாகமத்தான் மெய்ச்சமய மென்றுதேளி
போதசிவ சித்தாந்த பூடணவோண் மைக்கருளு
மீரா யிரமருப்பி யேறிவிளை யாட்டருளு
மோரா யிரமருப்பி யோர்.

கடவுள் வணக்கம்.

பரமசிவன்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சிவஞானத் தவர்க்கருளும் பதியாவ னுகமத்துச்
செல்வன் யாவன்
றவனால் முதலுலகை மூவினையிற் கொண்டவன்யார்
தாணு வாகி
யவஞானத் தவர்க்கறியா வண்ணலெவன் றிருநீறு
மக்கந் தானுந்
தவஞானக் கொருகுறியாத் தந்தவன்யா ரவன்சரணந்
தலைமேற் கொள்வாம். (க)

வழிபடு கடவுள்.

ஒருமானை வலத்தானை யொருவானை யிடத்தானை
யுலகம் போற்ற
வருமானை முகத்தானைத் துணையானை யயில்பிடித்த
வலத்தான் றன்னைப்
பெருமானை யெனதுளக்காட் டமர்வானை யெமக்கருளைப்
பெருக்கு வானைத்
தருவானைப் பெரும்புதுச்சந் நிதியானைச் சரவணனைச்
சார்ந்து வாழ்வாம். (உ)

விபூதி.

சித்தாந்த மெய்ச்சமயச் சிவநெறிக்கு வித்தாகித்
திருமா லாதி
பெத்தாந்தக் கணத்தவர்க்கு மெவ்வெவர்க்கும் பெருவாழ்வு
பெருக்கி மும்மைக்
கொத்தாந்த மலமுருக்குங் குறிகாட்டி நித்தியமாய்க்
கொண்டார்க் குற்ற
பித்தாந்த மதப்பிணியைத் தபுமருந்தாந் திருநீற்றைப்
பேணி யுய்வாம். (ங)

உருத்திராக்கம்.

நிலைகலங்கா தெங்குநிறை யருட்கடலின் வயிற்றோன்றி
நிகரின் ஞானத்
தலையொளிகான் றியாம்பிரம மெனத்தடமோ றும்மிருள்க
டங்கா தோட்டி
விலைமதித்தற் கரியதுவாய் வேண்டுவோர் வேண்டியன
விழைவி னீந்து
மலைமகளு யகன்றிருக்க ணருட்பேற்றைக் குறிக்கவரு
மணியைத் தாழ்வாம். (ச)

நூல்.

சைவபூஷணம் விபூதி ருத்திராக்கங்களே.

பரம சிவனமலன் பத்தர்க்குச் சின்ன
முருவுடலிற் கண்டியு நீறும்.

சிவபெருமான் பிறப்பு இறப்பு இன்றி என்றும் உள்ளவர்; எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லாம் செய்யவல்லவர்; இயல்பாகவே யெல்லாம் அறிபவர்; தமது அநுபவத்தின்பொருட்டுப் பிறிதொன்றையும் வேண்டாதவர்; தம்வயமுடையவர்; ஆன்மாக்களிடத்துள்ள இரக்கமே திருமேனியாக வுடையவர்; இவ்விலக்கணங்களை யுடையவர் அவர் ஒருவரே யன்றி வேறில்லை. ஆதலால் அவரே பசுபதி என்று மெய்யன்புடன் வழிபடுகின்றவர் சைவர் அல்லது சிவனடியார் என்று கூறப்படுவர். ஒருவனையே தனக்கு நாயகனாகக் கொண்ட பதிவிரதையானவள் தன்னாயகனாற் கொடுக்கப்பட்ட திருமங்கிலியம் மோதிரம் முதலியவற்றைத் தன் கற்புநிலைக்குச் சாதனமாகத் தரித்தொழுகுவள். அதுபோலச் சிவபெருமானையே பரமபதி யெனக்கொண்டு வழிபடு மொவ்வொருவருக்குந் தத்தம் அன்பினிலைக்கு அடையாளமாகத் தரிக்கத்தக்கன சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் இரண்டுமேயாம். எவள் திருமங்கிலிய முதலிய அடையாளங்களைத் தரித்தற்குக் கூசுகின்றனளோ அவள் குலமகளெனப்படாள். அதுபோல விபூதி உருத்திராக்கங்களாகிய சிவசின்னங்களை எவன்றரிக்கக் கூசுகின்றானோ அவன் சைவனெனப்படான். மற்றைய ஆபரணங்களெல்லாவற்றையுந் துறந்திருந்தாலுந் திருமங்கிலியத்தைக் குலமகளிர் துறந்திருக்கார். அதுபோல எவ்வணிகளையுந் தரியாமலிருந்தாலுஞ்

சிவசின்னங்களைச் சிவனடியவர் (சைவசமயிகள்) என்றுள்ளார் தரியாதிருத்தலாகாவாம். ஆதலால் சைவசமயிகட்கு விபூதி யுருத்திராக்க தாரணம் இன்றியமையாததேயாம்.

விபூதி ருத்திராக்கஞ் சிவவடிவமே.

விபூதி உருத்திராக்கங்கள் சிவசின்ன மெனவும், திருவேடம் எனவும்படும். "செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா-வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ-மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு-மாலயந் தானு மரனெனத்தொழுமே" எனச் சிவஞானபோதஞ் செப்புதலால், அவை யிரண்டுஞ் சிவபெருமானென்றே கொள்ளற் குரியனவாம். காமக் கிழத்தியரது வடிவிலே காணப்படும் ஆடை, சாந்து, அணிகலன் முதலாயின காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போல மெய்யுணர்வுறுவாரைக் காட்சிமாத்திரையானே வசீகரித்து இன்பஞ் செய்தல் பற்றிச் சிவபத்தி யுடையார்க்கு இவை திருவேடமாகக் கொள்ளப்பட்டனவாம்.

திருப்பல்லாண்டு.

சேலுங் கயலுந் திளைக்குங் கண்ணா ரிளங்கொங்கையிற் செங்குங்குமம்
போலும்பொடியணி மார்பிலங்குமென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப.

அக்கினி சிவபெருமானது வடிவமாகும். சந்திரன் யாகவடிவாய் விளங்குவன். ஆதலால் அதனை அமிர்தமென்று கூறுவர் பெரியர். இவ்வுலகங்கள் யாவும் அக்கினியாற் சுடப்பட்டு வெந்து சாம்பரானமையாற்றான் பரிசுத்தமடைந்தது. அக்கினியினிடத்து அவிபெய்து உயர்வையடைந்தவர்கள் விபூதி தரித்தலாகிய பாசுபத விரதத்தை யநுட்டித்தனர். இது பற்றியன்றே தென்புலத்தாரும் அக்கினியை யுண்பார்கள். தேவர்கள் சந்திரகலை

விபூதி தரிக்குங் காலங்களில் ஓதவேண்டிய திருநீற்றுப் பதிகத்தைக் காட்டுவோம். அஃது திருவருண்ஞானச் செல்வராய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராற் கூன்பாண்டியனுடைய வெப்புநோயைத் தீர்த்தற்காகவும், எம்மனோரது பிறவித் துன்பங்களை வேரறக் களைதற்காகவும் ஓதியருளப் பட்டது. ஆதலால் தரிக்குங் காலத்து ஒவ்வொருவரும் அதனை மெய்யன்புடன் ஓதக்கடவர்.

திருநீற்றுப் பதிகம்.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மந்திரமாவதுநீறு வானவர்மேலதுநீறு
சுந்தரமாவதுநீறு துதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறு சமயத்திலுள்ளதுநீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கன்றிரு வாலவாயான்றிருநீறே. (௧)

வேதத்திலுள்ளதுநீறு வெந்துயர்தீர்ப்பதுநீறு
போதந்தருவதுநீறு புன்மைதவிர்ப்பதுநீறு
வோதத்தகுவதுநீறு வுண்மையிலுள்ளதுநீறு
சீதப்புனல்வயல்சூழ்ந்ததிரு வாலவாயான்றிருநீறே. (௨)

முத்திதருவதுநீறு முனிவரணிவதுநீறு
சத்தியமாவதுநீறு தக்கோர்புகழ்வதுநீறு
பத்திதருவதுநீறு பரவவினியதுநீறு
சித்திதருவதுநீறுதிரு வாலவாயான்றிருநீறே. (௩)

---

(௧) மந்திரம்—மந் - நினைப்பவனை, திர - காப்பது. நீறு - பாவங்களையெல்லாம் நீறுக்குவது. தந்திரம் - சிவாகமம். செந்துவர் - செந்நிறமுடையபவளம். (௨) போதம் - ஞானத்தெளிவு. (௩) சித்தி - அணிமா முதலிய அட்டமாசித்திகள்.

காணவினியதுநீறு கவினைத்தருவதுநீறு
பேணியணிபவர்க்கெல்லாம் பெருமைகொடுப்பதுநீறு
மாணந்தகைவதுநீறு மதியைத்தருவதுநீறு
சேணந்தருவதுநீறுதிரு வாலவாயான்றிருநீறே. (ச)

பூசவினியதுநீறு புண்ணியமாவதுநீறு
பேசவினியதுநீறு பெருந்தவத்தோர்களுக்கெல்லா
மாசைகொடுப்பதுநீறு வந்தமதாவதுநீறு
தேசம்புகழ்வதுநீறுதிரு வாலவாயான்றிருநீறே. (ரு)

அருத்தமதாவதுநீறு வவல்மறுப்பதுநீறு
வருத்தந்தணிப்பதுநீறு வானமளிப்பதுநீறு
பொருத்தமதாவதுநீறு புண்ணியர்பூசும்வெண்ணீறு
திருத்தகுமாளிகைசூழ்ந்ததிரு வாலவாயான்றிருநீறே. (சு)

எயிலதுவட்டதுநீறு விருமைக்குமுள்ளதுநீறு
பயிலப்படுவதுநீறு பாக்கியமாவதுநீறு
துயிலைத்தடுப்பதுநீறு சுத்தமதாவதுநீறு
வயிலைப்பொலிதருசூலத் தாலவாயான்றிருநீறே. (எ)

இராவணன்மேலதுநீறு வெண்ணத்தகுவதுநீறு
பராவணமாவதுநீறு பாவமறுப்பதுநீறு
தராவணமாவதுநீறு தத்துவமாவதுநீறு
வராவணங்குந்திருமேனி யால்வாயான்றிருநீறே. (அ)

மாலொடயனறியாத வண்ணமுமுள்ளதுநீறு
மேலுறைதேவர்கடங்கண் மெய்யதுவெண்பொடிநீறு
வேலவுடம்பிடர்தீர்க்கு மின்பந்தருவதுநீறு
வாலமதுண்டமிடற்றெம் மாலவாயான்றிருநீறே. (கூ)

(சு) அருத்தம் - மெய்ப்பொருள். (எ) எயிலது—எயில் - மும்மதில். அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி. அட்டது - அழித்தது. அயில் - கூர்மை. (அ) இராவணன் - அழுதலைச் செய்தவன்; இலங்கையரசன். பரா - பரையின், வணம் - வடிவம்.

குண்டிகைக்கையர்களோடு சாக்கியர்கூட்டமுங்கூடக்
கண்டிகைப்பிப்பதுநீறு கருதவினியதுநீறு
வெண்டிசைப்பட்டபொருளா ரேத்துந்தகையதுநீறு
வண்டத்தவர்பணிந்தேத்து மாலவாயான்றிருநீறே. (க0)

ஆற்றலடல்விடையேறு மாலவாயான்றிருநீற்றைப்
போற்றிப்புகலிநிலாவும் பூசுரன்ஞானசம்பந்தன்
றேற்றித்தென்னனுடலுற்ற தீப்பிணியாயினதீரச்
சாற்றியபாடல்கள்பத்தும் வல்லவர்நல்லவர்தாமே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

விபூதி வகை.

விபூதி பற்பம், மகாபற்பம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் மகாபற்ப மென்பது அத்துவித ஞானத்தைக் கொடுத்துச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுத்தலால் அஃது சிவபெருமானேயாம். அந்த மகாபற்பம் விளங்கப் பெற்றவருஞ் சிவபெருமானேயாவர். மற்றைய பற்பம் என்பது திருநீறாகும். அது சிரௌதம், சமார்த்தம், இலௌகிகம் என மூன்று பகுப்பினை யுடைத்து. இவற்றுள் முன்னைய விரண்டும் பிராமணர்க்கும், பின்னையது மற்றையோர்க்கும் ஆகும் என நூல்கள் கூறும்.

சூதசங்கிதை - எக்கியவைபவகாண்டம்.

முழுஞான மினிதளித்து மகாபாவ முருக்குதலான்
மழுமானங் கைப்பரனே மகாபற்ப மெனப்படுவான்.

தூசறுநன் மகாபற்ப சொரூபம்விளங் குறப்பெற்றோ
னரியசிவ னெனயாரு மறைவர்மறை முதலான
பெரியநூ லோதுபயன் பிறங்குறும காபற்ப
முரியதிரு ஞானமடை குதலாகு முணர்வுடையீர்.

(க0) குண்டிகைக்கையர் - சமணர். சாக்கியர் - புத்தர். கண் திகைப்பிப்பது என்க.
(கக) அடல் - வெற்றி. புகலி - சீகாழி. தென்னன் - கூன்பாண்டியன்.

சீர்மருவு பற்பந்தான் சிரௌதமே சமார்த்தமே
யேர்மருவி லவுகிகமே யெனமூன்று வகையிவற்றுட்
பார்மருவு முன்னிரண்டும் பார்ப்பார்க்கும் பின்னொன்று
பேர்மருவு மற்றையர்க்கு மாகுமெனப் பேசுவரால்.

இவையன்றி வைதிக விபூதி, சைவ விபூதி எனத் திருநீறு இருவகைப்படும். அவற்றுள் வைதிக விபூதியாவது வேதவிதிப்படி செய்யப்பட்ட யாகங்களிற் பொடிபட்ட நீறாகும். அது புராதனி, சத்தியோசாதை என இருவகைப்படும். அவற்றுள் புராதனியாவது பிரமதேவரது ஓமகுண்டத்தில் விளைந்தது. சத்தியோசாதையாவது வேதியர்கள் வளர்க்கும் யாகங்களி லுண்டாயதாம். அவை புத்தியை மாத்திரம் அளிக்கும். மற்றைய சைவ விபூதியாவது இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுற்ற சிவசத்திநிபாதர்க்கு உரியதாய்ச் சிவாகம விதிப்படி சிவதீக்ஷை செய்யப்பட்ட அக்கினியிற் பொடிபட்டநீறும். அது புத்தியை யல்லாமல் முத்தியையுங் கொடுக்கும். அது கற்பம் அநுகற்பம், உபகற்பம் அகற்பம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றை மேற் கூறுதும்.

தணிகைப் புராணம்.

உல்கருக் குரிய மறைவழி வேட்கு மோங்கிய விரசையிற் பொடித்த
விலகுவெண் ணீறு வைதிக பூதி யின்னது புத்தியே யளிக்கு
மலமறு சத்தி பதிந்தவர்க் குரித்தாய் வயங்குமா கமவழி தீக்கை
நிலவுசெங் கனலிற் பொடித்தவெண் பூதி நிகரிலாச் சைவவெண் ணீறு.

முத்தியே யன்றிப் புத்தியும் வெஃகின் முகிழ்க்குமாற் சைவவான் பூதி
யத்தகு சைவ மூன்றதாங் கற்ப மநுகற்ப முபகற்ப மென்ன.

விபூதி யிலக்கணம்.

விபூதியாவது நல்லிலக்கண முடைய பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ள வேண்டிய முறைப்படி கொண்டு, மந்திரங்களாலுருட்டி அக்கினியினாலே தகிப்பித்த திருநீறும்.

விபூதியின் பெயரும் காரணமும்.

விபூதி, நீறு, பசுமம் (பற்பம்) பசிதம், சாரம், இரக்ஷை எனப் பெயர்பெறும். வி=மேலான பூதி=ஐசுவரியம். எனவே, தன்னைத் தரித்தவர்களுக்கு அழிதலில்லாத மேலாய ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்தலால் விபூதியெனப் பெயர் பெற்றது. ஈண்டு ஐசுவரிய மென்பது முத்திப் பேற்றினையாம். அதுவே மேலான ஐசுவரிய மெனப்படும். இங்ஙனமாகவும் இராமாநுசர் முதலிய பாஞ்சராத்திர மதத்தர்கள் செல்வமெனப் பொருள் கொண்டு நிந்தித்து அதிபாதகத்துக்காளாயினர். பாவங்களை யெல்லாம் நீறுக்கலால் நீறெனவும், பசுமம், பற்பம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். அறியாமை யழியும்படி சிவஞானமாகிய சிவத்துவத்தை விளக்கலாற் பசிதமெனப்படும். உயிர்களது மலத்தைக் கழுவுதலால் சாரம் எனப்படும. ஆன்மாக்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கி இரக்ஷித்தலால் இரக்ஷை (இரக்கை) எனப்படும்.

சித்தாந்த சிகாமணி.

பூதியெனப்படுஞ்செல்வவேதுவினாற்சிவமாகும்பொருடிகழ்த்து
மேதுவினிற்பசிதமிகுபாவங்கடம்மையச்சத்திசைத்தலாலே
யோதலுறும்பற்பமெனவிடரிடைநின்றகற்றுதலாலொன்றுஞ்சாரந்
தீதகல்வனைவரையுமளிப்பதனாலிரக்கையெனச்செப்புநூலே.

பேரூர்ப்புராணம்.

நீடலுறுந்தீவினையனைத்துநீற்றிவிடலானீறென்றும்
வீடில்வெறுக்கைதருதலினல்விபூதியென்றுமுயிர்தோறுந்

கூடுமலமாசினைக்கழுவுங்குணத்தாற்சாரமென்றுமட
மோடவளர்சோதியைத்தரலாற்பசிதமென்றுமுரைப்பாரால்.

திருநீறு.

கோமயத்தாலுண்டாக்கப்படுவதற்குக்காரணம்.

விபூதியை, மிருகங்களுட் சிறந்த யானையின் இலண்டத்தைக் கொண்டும், குதிரை, ஆடு, எருமை, மான்முதலிய மலங்களைக் கொண்டும் ஆக்காது பசுவின் சாணத்தையே கொண்டு ஆக்குங் காரணத்தைப் பகர்வாம்.

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாகிய பரசிவக்கடவுள், பிரமதேவர் விஷ்ணு உருத்திரநாயனார் அனந்தேசுரர் சதாசிவ பரமாப்தர் என்னும் பஞ்சமூர்த்திகளானும் முறையே சங்கரிப்படுகின்ற நிவிர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதகலை என்னும் பஞ்சகலைகளுக்கு முட்பட்ட தத்துவ புவனங்களின் சங்காரமாகிய பிரமாண்டப்பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப்பிரளயம் என்கிற ஐவகைச் சங்காரத்துள், சுத்தமாயா புவனமுடிவு வரைக்குஞ் சங்கரிக்கப் படுகின்ற அக்காலத்திலே அணுசதாசிவரிறுதியாக வுள்ள தேவர்களது உடலங்களை யெல்லாம் தாம் தமது நெற்றிக் கண்ணினின்றுந் தோன்றும் ஒரு தீப்பொறியினாற் சுட்டுச் சாம்பராக்கி, அவற்றைத் தமது திருமேனிக்கண் பரவப்பூசி விளங்குதலால், அந்தத் தேவர்கள் யாவரும் ஒவ்வோருறுப்புக்களினும் வசிக்கப்பெற்ற பசுக்களின் சாணத்தைப் பொடித்த திருநீற்றை யதற்கு அறிகுறியாக ஆன்மாக்களும் பூசும்படி விதித்தருளினர். அன்றியும் மும்மலங்களானுங் கட்டப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கும்

பசுவென்னும் பெயருண்மைபோல, கோக்களும் ஆயராற் கட்டப்பட்டுப் பசுவென்னும் பெயரைக்கொண்டிருக்குமுண்மையினுலும், பசுக்களின் மலம் நீறுக்கப் படுதல்போல ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களின் மலங்களுஞ் சிவஞான அக்கினியாற் றகிக்கப்படல் வேண்டும் என்னும் ஒற்றுமைக் காரணத்தினுலுமாம். பசுக்களின் உறுப்புக்களுள் பிரமவிட்டுணுக்கள் கொம்புகளினடியினும், கோதாவரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களும் சராசர வுயிர்வர்க்கங்களுங் கொம்புகளின் நுனியினும், மேலான சிரசிலே சிவபெருமானும், நெற்றிநடுவிலே சிவசத்தியும், மூக்கு நுனியில் எம்பெருமானுராய சிவகுகக்கடவுளும், மூக்கினுள்ளே வித்தியாதரரும், இரண்டுகன்னங்களி னடுவிலே அசுவினி தேவரும், இருகண்களிலே சூரியசந்திரர்களும், பற்களிலே வாயு தேவனும், ஒளியுள்ளநாவிலே வருணதேவனும், ஊங்காரமுடைய நெஞ்சிலே கலைமகளும், மணித்தலத்திலே இயமனும் இயக்கர்களும், உதட்டிலே உதயாத்தமன சந்திதேவதைகளும், கழுத்திலே இந்திரனும், முரிப்பிலே துவாதசாதித்தர்களும், மார்பிலே சாத்தியதேவர்களும், நான்கு கால்களிலே அநிலன் என்னும் வாயுவும், முழந்தாள்களிலே மருத்துவரும், குளம்பு நுனியிலே சர்ப்பர்களும், அதனடுவிலே கந்தருவர்களும், அதன் மேலிடத்திலே அரம்பை மாதரும், முதுகிலே உருத்திரரும், சந்துகடோறும் அட்டவசுக்களும், அரைப்பரப்பிலே பிதிர்தேவதைகளும், யோனியிலே சத்தமாதர்களும், குதத்திலே இலக்குமி தேவியும், வாலிலே சர்ப்பராசர்களும், வாலின் மயிரிலே ஆத்திகனும், மூத்திரத்திலே ஆகாயகங்கையும், சாணத்திலே யமுனை நதியும், உரோமங்களிலே மகாமுனிவர்களும், வயிற்றிலே பூமிதேவியும், முலையிலே

சகலசமுத்திரங்களும், சடராக்கினியிலே காருகபத்தியமும், இதயத்திலே ஆகவனீயமும், முகத்திலே தக்கிணாக்கினிய மும், எலும்பினுஞ் சுக்கிலத்தும் யாகத்தொழில் முழுவதும், எல்லா வங்கங்கள்தோறும் கலங்கா நிலையுள்ள கற்புடை மடவாரும் பொருந்தி யிருப்பார்கள். இப்பசுக்கள் சிவபெருமானது சந்நிதிக்கணுள்ள இடபதேவரின் பக்கத்திலிருந்தனவாம். இவற்றைச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுப் பூமியிற் பிறக்கச் செய்தலால், ஆதியிலே பாற்கடலின் வழியாய்த் தோன்றிப் பூமியில் விளங்கினவென்க.

சிவதருமோத்தரம்.

வேதாவுங் கரியவனு மாவினது கோட்டடியின் விளங்கி வாழ்வர்
கோதாவி முதற்றீர்த்தங் கோட்டினுதிச் சராசரமுங் கூடி நிற்கு
மீதான சிரத்தமலன் விமலையத னடுநெற்றி விசாக ளுசி
மீதானந் தனிலதனுண் ணுசிதனி னுகேசர் விளங்கு வாரே.

ஆசகல விருகன்ன நாப்ப ணச்சு வினிதேவ ரமர்ந்து வாழ்வர்
தேசுடைய பரிதிமதி நயனத்திற் றந்தத்திற் செறியும் வாயு
வோசையுறு நாவதனில் வருணனுரை மகளோங்கூங் கார நெஞ்சி
னேசமுற யமனியக்கர் கெண்டதலத் தெந்நாளு நிலவு வாரே.

ஒட்டத்தி லுதயாத்த மனசந்தி யிவையுறையு முறைவன் கண்டத்
தீட்டுடைய விந்திரனே யிமிலிருப்ப ரருக்கரென வியம்புந் தேவர்
வாட்டமிலாச் சாத்தியரே வாழ்வார்க ளுரமதனி லநில வாயு
நீட்டியதா ளொருநான்கின் மருத்தென்பர் முழந்தாளி னிலவு வாரே.

குரத்தினுதிப் பன்னகரே குடிகொள்வர் காந்தருவர் குரத்தி னுப்ப
ணிருப்பரர மகளிர்கண மிவரெல்லா மேற்குரத்தின் முதுகி னெல்லை
யுருத்திரரே சந்துதொறு முறைவார்கள் வசுதேவர் பிதிர்க்க ளோங்கிப்
பருத்தவரைப் பல்கைதனிற் பகத்துறைவ ரெழுமாதர் பரிவு கூர்ந்தே,

திருமகளே. யபானத்தி னுகேச ரடிவாலிற் சிறந்து வாழ்வ
ரிரவியொளி வாலின்மயி ரிலங்கி யிடுஞ் சுரநதிதா னேயு நீரின்
வரமுடைய யமுனைமய மதுதன்னின் மாதவர்க ளுரோமம் வாழ்வ
ருரமுடைய பூதேவி யுதரத்திற் பயோதரத்தி னுததி யெல்லாம்.

சடரத்தி னிதயத்திற் றழைத்தமுக மதுதன்னிற் றங்கு மங்கிக்
கடனுடனே காருகபத் தியமெழுவா யொருமூன்றுங் கடின வேள்வி
யுடலூறு சுக்கிலந்தனினு முறையுமக வினையனைத்து முறுப்புத் தோறுந்
திடமுறுகற் புடைமடவார் செறிந்திருப்ப ரிம்முறையைச் சிந்தைசெ
[ய்தே

கோமயப் பசு.

விபூதியுண்டாக்குதற்குக் கோமயம் (சாணம்) கொள்ளு மிடத்துக் கன்று பிரசவித்துப் பத்துநாட் சூதகமுடைய பசு, கன்று பிரசவியாத கிடாரி, வியாதியுடைய பசு, தன்கன்று சாவப்பெற்ற பசு, கிழப்பசு, மலட்டுப்பசு, மலத்தைத் தின்னும் பசு ஆகிய இப்பசுக்களல்லாத மற்றைய பசுக்களே நல்லனவாம். அவைகளினும் பிராமணர்க்கு வெள்ளைநிறப் பசுவும், க்ஷத்திரியர்க்குச் சிவப்புநிறப் பசுவும், வைசியர்க்குப் பொன்மைநிறப் பசுவும், சூத்திரர்க்குக் கருநிறப் பசுவும் உத்தமமாம்.

கோமயங்கொள்ளுங் காலமும் மந்திரமும்.

பங்குனிமாதத்திலே பசான மென்னும் நெல்லினது தாளைமேய்ந்த பசுக்களினிடத்திலே அட்டமி, பௌர்ணிமை, சதுர்த்தசி என்னுந் திதிகளிலே கோமயங் கொள்ள வேண்டும். கொள்ளுதற்கு முன்னர் ஓம் கபிலே நந்தேநம, ஓம் கபிலே பத்திரேநம, ஓம் கபிலே சுசீலேநம, ஓம் கபிலே சுரபேநம, ஓம் கபிலே சுமநேநம என்னு மந்திரத்துள் ஏற்ற மந்திரத்தைக் கூறி வணங்கி, "பாற்கடற்கண்

தோன்றி, ஆன்மாக்களின் துக்கத்தைப் போக்கும்பயோத ரத்தையுடைய மாதாவே! இதனையேற்க" என்று ஒருபிடி புல்லுக் கொடுத்து, கோசாவித்திரி தோத்திரமுஞ் செய்து கொள்ளக்கடவர். தாம் ஏற்கச்சென்ற பசு கருமைசேர்ந்த பொன்னிற முடைத்தாயின் முதலாம் மந்திரத்தையும், கரு நிறமுடைத்தாயின் இரண்டாம் மந்திரத்தையும், புகைநிற முடைத்தாயின் மூன்றாவதையும், வெள்ளைநிற முடையதா யின் நான்கா மந்திரத்தையும், தாமிர நிறத்ததானால் இறு திக்கணுள்ள மந்திரத்தையுஞ் சொல்லக்கடவர்.

கோமயங் கொள்ளும் முறை.

பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ளுமுறை சாந்திகம், பௌட்டிகம், காமதம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் சாந் திகமாவது கோமய மிடும்போது பசுவின் பிற்புட்டிலே கை வைத்தேற்பது. பௌட்டிகமாவது சாணம் பூமியில் விழுமுன் தாமரையிலையி லேற்பது. காமதமாவது பூமியில் விழுந்தபின் மேல் கீழ் தள்ளி யெடுப்பது. இவற்றுள் பௌட்டிகம் உத் தமம். சாந்திகம் மத்திமம். காமதம் அதமம் எனவறிக.

கற்ப விபூதி.

முன்னர்க் கூறிய மூவகை விபூதிகளுள் கற்பவிபூதி யைக் கூறுவாம். சொல்லப்பட்டபடி பசுக்களுளொன்றனி டத்துப் பூமியில் விழுமுன் ஓம் சத்தியோசாதாயநம என்னு மந்திரத்தை யுச்சரித்துத் தாமரை யிலையிலேற்ற கோமயத் திலே பால் ஐந்து பலமும், தயிர் மூன்று பலமும், நெய் இர ண்டு பலமும், கோசலம் ஒருபலமுஞ் சேர்த்த கவ்வியத்தை ஓம் வாமதேவாயநம என்று வார்த்து, ஓம் அகோராயநம என் றுச்சரித்து மெல்லப்பிசைந்து உண்டைபண்ணி, சம்பாநெற்

பதரை விரித்து, அதன்மேல் ஓம் தற்புருடாயநம என்று உச்சரித்து வைத்து ஓமாக்கினியினுலேனும் நித்தியாக்கினியினுலேனுந் தகனஞ் செய்யவேண்டும். அன்றைக்கே யெடுத்து, அன்றைக்கே உருண்டைசெய்து, அற்றைத் தினத்திற்றுனே தகனஞ்செய்தல் உத்தமோத்தமமாகும். அவ்வாறன்றி யுலர்த்திச் செய்தலுமாகும். அவ்விபூதி நன்முய் விளைந்ததை யறிந்து கருகல் முதலியவற்றைத் தள்ளி, நல்லனவற்றைப் பார்த்து, ஓம் ஈசானுயநம என்று உச்சரித்து எடுக்கக்கடவர். கருநிற விபூதி வியாதியை யுண்டாக்கு மாகலானும், செந்நிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கு மாகலானும், புகைநிற விபூதி ஆயுவைக் குறைக்கு மாகலானும், பொன்னிற விபூதி சம்பத்தைக் கெடுக்குமாகலானும் அவற்றை யெல்லாம் நீக்கி வெண்ணிற விபூதியே யெடுக்கக்கடவர். இதுதான் கற்ப விபூதியாகும்.

தணிகைப் புராணம்.

மந்திரங்கேட்டியரசனேசாதமயத்தினையேற்றல்வாமத்தா
னந்தினைவாக்கலகோரத்தாற்பிசைதலழலிடையுருட்டிவைத்திடன்
சிந்துதற்புருடத்தாற்பகைபீதஞ்சிவப்பறுகருமையுந்தீர [மால்
விந்துநேர்பூதியெடுத்தலீசம்பெய்திருத்தல்காயத்திரிமனுவால்.

அநுகற்ப விபூதி.

அஃதாவது சித்திரை மாதத்திலே பசுக்கள் நிற்கும்மந்தையிற் சென்று உலர்ந்து கிடந்த கோமயங்களை யெடுத்து ஓரிடத்திலே குவித்து, உரலிலிட்டு இடித்துத் தூளாக்கி, அதிலே கோசலத்தை ஓம் வாமதேவாயநம என்றுச்சரித்து வார்த்துக் கையினுலே கலந்து, ஓம் அகோராயநம என்று நன்முகப் பிசைந்து உண்டை செய்து பதரை விரித்து, ஓம் தற்புருடாயநம என்று அதன்மேல் வைத்து ஓமாக்கினியினுல் தகனம்பண்ணி, ஓம் ஈசானுயநம என்று எடுத்த திருநீறும்.

உபகற்ப விபூதி.

உபகற்ப விபூதியாவது கோமயங் கிடைக்கா விடத்துக் காட்டின்கண் மரத்தோடு மரம் இணைந்து தானேயுண்டாகிய அக்கினியினாலே வெந்து விளைந்த சாம்பரையாதல், அல்லது செயற்கையாயுள்ள செங்கற்சூளை முதலியவற்றில் விளைந்த சாம்பரையாதல் எடுத்து, பஞ்சகவ்வியத்தை வாமதேவ மந்திரத்தினாலே வார்த்துப் பாகமறிந்து கலந்து, அகோர மந்திரத்தினாலே யள்ளிப் பிசைந்து உண்டைசெய்து பதரைப் பரப்பி, அதன்மேலே தற்புருட மந்திரத்தினாலே வைத்துச் சிவாக்கினியினாலே தகனம்பண்ணி, ஈசான மந்திரத்தினாலே யெடுப்பதாகும்.

அகற்ப விபூதி.

மேற்சொல்லிய விபூதிகள் கிடைக்காவிடத்து இடிவிழுந்தவிடத்தில் உண்டாகிய திருநீறும், மலையினுச்சியிலும் பூமியிலும் யாதொரு காரணத்தினால் விளைந்த திருநீறுந் தரிக்கலாம். அது அகற்ப மெனப்படும். அவைகளை யெடுத்து ஓம் நிவிர்த்தி கலாயைநம, ஓம் பிரதிஷ்டாகலாயைநம, ஓம் வித்தியா கலாயைநம, ஓம் சாந்திகலாயைநம, ஓம் சாந்தியாதீதகலாயைநம என்னுங் கலாமந்திரங்களானும், ஓம்சிவாயநம என்னும் சிவமூல மந்திரத்தானுஞ் சுத்திசெய்தே தரிக்கவேண்டும்.

விபூதிப் பையினிலக்கணம்.

அங்ஙனம் எடுத்த விபூதிகளைப் பரிசுத்தமாகிய புது வஸ்திரத்தினாலே வடித்துப் புதுப்பாண்டத்திற் பெய்து, விபூதி காயத்திரி மந்திரத்தை உச்சரித்துச் சுத்தபூமியில் வைக்கக் கடவர். அதனுள் மல்லிகை, முல்லை, பாதிரி, சிறுசண்பக முதலிய வாசனைமலர்களைச் சத்தியோசாத மந்திரத்தினால் இட்

டுப் புதிய வஸ்திரத்தினால் அதன் வாயைக்கட்டி, இதுவே நம்முடைய பெருந்திரவியமென்று வைக்கக்கடவர். அதனுள் அணிந்துகொள்வதற்காகச் சிறிதுபாகம் எடுத்து, அவ்விபூதியைப் பையிலிட்டு வைத்துத் தரிக்க வேண்டும். பட்டுப்பையினல்லாமற் சம்புடத்திலேனும்,வில்வக்குடுக்கையிலாயினும், சுரைக் குடுக்கையிலேனும், மான்றோல், புலித்தோல் என்னு மிவைகளாற் செய்யப்பட்ட பையிலேனும் வைத்துத் தரிக்கவேண்டும். அவற்றுள் தோலினாற் செய்யப்பட்ட பைகள் நைட்டிகப் பிரமசாரிக்குஞ் சந்நியாசிக்குமேயுரியனவாம். பைசெய்யுமிடத்து அகலம் எட்டங்குலமும் உயரம் பன்னிரண்டங்குலமும் உடைத்தாய், வாய்வட்டமாகச் செய்தல்வேண்டும். குடுக்கைகளினன்றிப் பிறவற்றினுள்ள விபூதியைக் கவிழ்க்கலாகாது. கவிழ்க்கின் மகாரௌரவம் முதலிய கொடிய நரகங்களில் வீழ்வர்.

தரிக்குமிடங்களும் அளவும்.

உச்சி, நெற்றி, கழுத்து, மார்பு, நாபி, முழந்தாள்களிரண்டு, தோள்களிரண்டு, முழங்கைகளிரண்டு, மணிக்கட்டுகள் இரண்டு, விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு என்னுமிடங்களிற் றரிக்கவேண்டும். இவற்றுள் விலாப்புற மிரண்டனையும் நீக்கிச் செவிகள் இரண்டனையுங்கொள்வதும், முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையு நீக்கிப் பன்னிரண்டு தானங்கொள்வதுமுண்டு. நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ வெல்லை நீளமும், மார்பினுந் தோளிரண்டினும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமும் பொருந்த அணிதல் முறையாகும். இவ்வளவினின்று கூடினுங் குறையினுங் குற்றமாம்.

விபூதி தாரணவகை.

உத்தூளனம், திரிபுண்டரம் என இருவகைப்படும் உத்தூளனமாவது பரவப் பூசுதல். திரிபுண்டரமாவது முக்குறியாகத் தரித்தல். திரி = மூன்று. புண்டரம் = குறி. சிவ தீக்ஷையில்லாத ஆடவர்களும், பெண்களும், வைதிகவழியொழுகுஞ் சந்நியாசிகளும், பிரமசாரியும், வானப்பிரத்தனும், கன்னிகையும் உச்சிக் காலத்திற்குப்பின் சலங்கூட்டாமல் உத்தூளனமாகத் தரிக்கக்கடவர். தீக்ஷைபெற்றவர்களும் காலை, உச்சி, மாலையென்னு மூன்றுகாலங்களில் மாத்திரம் நீருடனே கூட்டித் தரிக்கக்கடவர். மற்றைக்காலங்களில் நீர்சேர்க்காது உத்தூளனமாகத் தரிக்கக்கடவர். விலக்கிய காலங்களில் நீர்சேர்த்துத் தரிப்பாராயின், அந்தநீர் பனை நீரை (மதுவை) யொக்குமென்று சிவாகமங்கள் செப்புகின்றன. உத்தூளனமாகத் தரிக்குமிடத்துப் பிராமணர் தலை தொடங்கிக் காலளவும் நீருடனே யுத்தூளனம் பண்ணுக. அரசர் நாபிக்கு மேலே யப்படித் தரிக்கக்கடவர். வைசியர் பட்டமாகத் தரிக்கக்கடவர். சூத்திரர் மூன்று விரலினாலே முக்குறி வடிவாகத் தரிக்கக்கடவர். அநுலோமர் வைசியரைப் போலவும், பிரதிலோமர் சூத்திரரைப் போலவுந் தரித்தல் வேண்டும்.

இவ்வருணத்தார்க்கு இவ்விபூதியாமெனல்.

சிவபெருமான், உமை, விநாயகர், கந்தர், வைரவர், வீரபத்திரர் என்னுங் கடவுளரது யாகசாலையிலே உற்சவமுதலிய காலங்களில் வெந்து விளங்கிய திருவெண்ணீறு பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்னு மூவர்க்கு முரியது. திருக்கோயிலின் கண்ணும், திருமடங்களினு முள்ள திருமடைப்

பள்ளியிற் பாகஞ் செய்ததனு லுண்டாகிய திருநீறு சூத்திரருக்குமாகும். காட்டுத் தீயிலே இயல்பாக விளைந்த திருநீறு இவரல்லாத பஞ்சம சாதியார்க்கு உரியதாம்.

தரிக்கலாகாத இடங்கள்.

சிவபெருமான் முன்னும், சிவாக்கினி முன்னும், ஆசாரியர் முன்னும் விபூதி தரியாதொழிக. தரிக்க வேண்டுமாயின் முகத்தை மாறியிட்டுக் கொள்க. இங்ஙனமன்றிச் சண்டாளர் முன்னும், பாவிகள் முன்னும், அசுத்த நிலத்தும், வழிநடக்கும் போதுந் தரிக்கலாகா.

அவசியந் தரிக்குங் காலங்கள்.

காலை, உச்சி, மாலையென்னுஞ் சந்தியா காலமூன்றினும், சூரிய உதயாத்தமயன காலங்களினும், ஸ்நானஞ்செய்தவுடனும், மலசல மோசனஞ் செய்து சௌசம்பண்ணி யாசமனஞ் செய்த பின்னும், பூசைக்கு முன்னும், பின்னும், தீக்ஷையில்லாதவர் தீண்டியபோதும், போசனத்துக்கு முன்னும், பின்னும், நித்திரைக்கு முன்னும், பின்னும், பூனை, கொக்கு, எலி, நாய், காகம், பன்றி முதலியன தீண்டியபோதும், பிக்ஷைக்கு முன்னும், பின்னும், பிதுர்க்கிரியையிலும், யாகத்திலும், செபத்திலும், ஓமத்திலும், வைசுவதேவமென்னும் நித்திய கர்மத்தினும், சிவபூசையினும் அவசியம் விபூதி யணிய வேண்டும். எவர் விபூதி தரியாதிருக்கின்றனரோ அவர் செய்யும் நற்கர்மங்கள் நிஷ்பலமாகும். அவரது அறிவு, ஆசாரம், சத்தியம், தவம் முதலியனவுங் குன்றும். அவர் முகம் சுடுகாட்டிற்குச் சமமாகும். ஆகலின் அவரைக் காணின் அஞ்சியகல்க அகல்க. இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு.

திருவாசகம்.

பிணியெலாம் வரினு மஞ்சேன் பிறப்பினோ டிறப்பு மஞ்சேன்
றுணிநிலா வணியி னான்றன் றொழும்பரோ டழுந்தி யம்மா
றிணிநிலம் பிளந்துங் காணாச் சேவடி பரவி வெண்ணீ
றணிகலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே.

தரிக்கக்கூடாத விபூதிகள்.

ஒருகையால் வாங்கிய விபூதியும், விலைக்குக் கொண்ட விபூதியும், சிவதீக்ஷை யில்லாதவர் கொடுத்த விபூதியும், கருநிறவிபூதியும், செந்நிற விபூதியும், பொன்னிற விபூதியும், புகைநிற விபூதியுந் தரிக்கலாகாது. சிவதீக்ஷை யில்லார் கொண்டுவந்த விபூதிப் பிரசாதத்தையொருபாத்திரத்தில் வைப்பித்து, அதனைப் பத்திர புட்பங்களால் அருச்சித்து நமஸ்காரஞ் செய்து எடுத்துத் தரித்தல் வேண்டும். தீக்ஷை முதலியவற்றால் தம்மினின்றும் உயர்ந்தவரா யிருப்பின் அவரை நமஸ்கரித்து வாங்கித் தரித்தல் வேண்டும். ஆசாரியராயின் மூன்று அல்லது ஐந்துதரம் நமஸ்கரித்து எழுந்து கும்பிட்டு வாங்கித் தரித்து, பின்னரும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

தரிக்கும் நியமம்.

*சமயி பிராதக்கால சந்தியொன்றிலேயே நீரிற்குழைத்துத் தரிக்கக்கடவன். † புத்திரன் அதனோடு சாயங்கால சந்தியினும் நீரிற் குழைத்து அணிக. ‡ சாதகனென்பான்

---

* சமயி என்பவன் சமயதீக்ஷை பெற்றுச் சிவாகம விதிப்படி நித்தியகருமஞ் செய்பவன்.

† புத்திரன் அதனோடு விசேட தீக்ஷையும் பெற்றுத் தருப்பணம், சிவபூசை, அக்கினிகாரிய முதலியன செய்பவன்.

‡ சாதகனாவான் அவ்விரண்டனோடு நிருவாண தீக்ஷையும் பெற்று நித்தியம், நைமித்திகம், காமிகம் என்னுங் கருமங்களைச் செய்து சாதனையினால் தம்மலமறுப்பவன். இம்மூவகையருஞ் சாமானியர் எனவும், விசேடர் எனவும் இருவகைப்படுவர்.

அவ்விரண்டனோடு மத்தியான சந்தியினும் அங்ஙனஞ் செய்யக் கடவன். * ஆசாரியன் அம்மூன்றனோடு அர்த்தராத்திரி சந்தியினும் நீர்சேர்த்து இடக்கடவன் என்று கூறுவாருமுளர். யாவரும் இரு வஸ்திரந் தரித்து நீராடி ஈரம் துவட்டி விபூதி தரிக்கக் கடவர். ஈரவஸ்திரத்தையேனும் ஒருவஸ்திரத்தையேனும் உடுத்துக் கொண்டும், கௌபீனந் தரியாமலும், நிருவாணமாக இருந்து கொண்டும் விபூதி தாரணஞ் செய்யலாகாது. அங்ஙனஞ் செய்யின் நிஷ்பலமாகும். தரிக்கும் இருவஸ்திரமும் சுத்தமுள்ளனவாய், வெண்ணிறத்தனவாய், உலர்ந்தனவா யிருக்கவேண்டும். நைட்டிகப் பிரமசாரியும் சந்நியாசியும் யாசகராய் வேறுவஸ்திர மில்லாதிருக்கின் ஒருவஸ்திரத்தையே இருவஸ்திரமாகப் பாவனைசெய்து தரிக்கக்கடவர். அதுவும் ஈரவஸ்திரமாயின் சூரிய குரூர மந்திரத்தினாலே யுலர்ந்ததாக அபிமந்திரித்து, ஓம் சிவாயநம என்று சலத்தைப் புரோக்ஷித்து, ஓம் கவசாயநம என்று தலையிற் போட்டு, மகாமுத்திரையுந் தேனுமுத்திரையுங் காட்டி, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று தலையையும், ஓம் இருதயாய வௌஷடு என்று மற்றை யங்கங்களையுந் துவட்டக்கடவர். நோயினாலே ஸ்நானம்பண்ண இயலாதவருந் தலைதொடங்கிக் கால்வரையுஞ் சொல்லியபடி துவட்டுதலாகிய காபிலஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு தரிக்கக்கடவர். தரிக்குமிடத்து நுரை, குமிழி, நுண்ணிய புழு என்னு மிவையுள்ள நீரும், வடித்தெடாத நீரும், இழிகுலத்தார் தீண்டிய நீரும், கலங்க னீரும், பாசிநீரும், உவர்நீரும், வெந்நீரும், பழமையாகிய நீரும், சொறி நீரும், கூவல் நீரும் ஆகாவாம். சுத்த

* ஆசாரியராவார் அம்மூன்று தீக்ஷைகளோடு ஆசாரியாபிடேகமும் பெற்றவர். அவரும் கிரியாகுரு ஞானகுரு என இருவகையர்.

சலங்கொண்டு தானிருக்கும் பூமியை ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சுத்திசெய்து, ஆசனத்திலே கிழக்கு நோக்கியாயினும் வடக்கு நோக்கியாயினும் இருந்துகொண்டு, ஓம் கணபதயே நம என்று முட்டியாகப் பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியிலே மூன்றுதரங் குட்டி, ஓம் குருப்பியோநம என்று நமஸ்கார முத்திரையினாலே கும்பிடுக.

சலசுத்தி.

அநுட்டான சலத்தை ஓம் சிவாயநம என்று நிரீக்ஷண முத்திரையினாலே * நிரீக்ஷணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று நிமிர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலே புரோக்ஷணஞ்செய்து, ஓம் அஸதிராயபடு என்று சுட்டுவிரலை நீட்டிய கையினாலே தாடனமும், ஓம் கவசாய வௌஷடு என்று கவிழ்ந்த பதாகை முத்திரையினாலே அப்பியுக்ஷணமும், வலக்கைப் பெருவிரலொழிந்த விரல்களினால் இடவுள்ளங் கையிலே ஓம் அஸ்திராயபடு என்று மூன்றுதரந் தட்டுதலாகிய தாளத்திரயமுஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சோடிகை முத்திரையினாலே திக்குபந்தனமும், ஓம் கவசாய வௌஷடு என்று சுட்டுவிரல் நீட்டிய கையினாலே அவகுண்டனமுஞ் செய்து, ஓம் சிவாய வௌஷடு என்று தேனுமுத்திரையுங் கொடுக்கவேண்டும்.

---

* நிரீக்ஷணமாவது சூரியன், சந்திரன், அக்கினி யென்னு மூவரும் முறையே வலக்கண்ணும், இடக்கண்ணும் நெற்றிக்கண்ணு மாவராதலால், வலக்கண்ணினாலே அதனை யுலர்த்தினதாகவும், நெற்றிக்கண்ணினாலே தகித்ததாகவும், இடக்கண்ணினாலே அமுதங் கொண்டு நனைப்பதாகவும் பாவிப்பது. புரோக்கணமாவது அங்ஙனம் நிரீக்கணஞ் செய்யப்பட்டது சுத்தியாதற் பொருட்டுத் தெளிப்பதாம். தாளத்திரயமாவது ஒருவன் கல்லை யடிக்கும்போது அதனிடத்துப் பொறி தோன்றுமாறு போலச் சடமாகிய இந்தப் பதார்த்தத்தினிடத்துச் சித்துண்டாதற் பொருட்டுத் தட்டுவதாம். அப்பியுக்கணமாவது அந்தப் பதார்த்தத்தினிடத்துத் தோன்றிய சித்தினது பிரகாசமானது தன்னுடைய தானத்தைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு மூடுவதாம்.

அஸ்திரசந்தியோபாசனம்.

அதன் பின்னர் ஓம் அஸ்திராயநம என்று நிமிர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலே சலத்துளியை மூன்றுதரஞ் சிரசின்மேலே தெளித்து, ஓம் அஸ்திராய சுவாகா என்று மூன்றுதரந் தருப்பணஞ் செய்து, ஓம் அஸதிராயநம என்று பத்துத்தரஞ் செபித்து, ஓம் அஸ்திராய சுவாகா என்றுமீட்டும் ஒருதரம் தருப்பணஞ் செய்க.

ஆ ச ம ன ம்.

அதன்பின் தருப்பையினாலே செய்யப்பட்ட பவித்திரத்தையேனும், பொன் வெள்ளி யென்னு மிவைகளாற் செய்யப்பட்ட பவித்திரத்தையேனும் அநாமிகை விரலிற்றரித்து, வலக்கையை விரித்துப் பெருவிரலையுஞ் சிறுவிரலையும் பிரித்துவிட்டுப் பெருவிரலடியிற் சார்ந்த உழுந்தமிழ்ந்து, ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநான்கும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம் ஐந்துமாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களுஞ் சுத்தியாகும்பொருட்டுச் சலத்திலே ஓம் ஆத்தும தத்துவாய சுவதா ஓம் வித்தியாதத்துவாய சுவதா, ஓம் சிவதத்துவாய சுவதா என்று பிரம தீர்த்தமாகிய அங்குட்டத்தின் (பெருவிரலின்) அடி அதரத்திலே படும்படி ஆசமனம் பண்ணி, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று அதரங்க ளிரண்டனையும் வலக்கையின் பெருவிரலடி கொண்டு இடமாக இரண்டுதரமும், உள்ளங்கைகொண்டு கீழாக ஒருதரமுந் துடைத்துக் கைகழுவி, ஓம் இருதயாய வௌஷடு என்று பெருவிரலோடு கூடிய அணிவிரலினாலே முகம், வலமூக்கு, இடமூக்கு, வலக்கண், இடக்கண், வலக்காது, இடக்காது, நாபி, மார்பு, வலத்தோள், இடத்தோள், சிரசு என்னும் இப்பன்னிரண்டிடங்களையுந் தொட்டுவிடுக.

இங்ஙனமன்றிச் சிலர் ஓம் அச்சுதாயநம, ஓம் அனந்தாய நம, ஓம் கோவிந்தாயநம எனவும், சிலர், ஓம்கேசவாயஸ்வாகா, ஓம் நாராயணுயஸ்வாகா, ஓம்மாதவாயஸ்வாகா எனவும் உச்சரித்து ஆசமனஞ் செய்வர். இவை சிவாகமத்திற்கு மாறென்க.

சிலர், ஓம் கேசவாயநம: என்று பெருவிரனுனியால்வலக்கபோலத்தையும், ஓம் நாராயணுயநம: என்று இடக்கபோலத்தையும், ஓம் மாதவாயநம: என்று இடக்கண்ணையும், ஓம் விஷ்ணவேநம: என்று சுட்டுவிரனுனியால் வலமூக்கினடியையும், ஓம் மதுசூதனுயநம: என்று இடமூக்கினடியையும், ஓம் திரிவிக்ரமாயநம: என்று சிறுவிரனுனியால் வலக்காதினையும், ஓம் வாமனுயநம: என்று இடக்காதினையும், ஓம் ஸ்ரீதராயநம: என்று நடுவிரனுனியினுல் வலப்புயத்தையும், ஓம் இருஷிகேசாயநம: என்று இடப்புயத்தையும், ஓம் பத்மநாபாயநம: என்று கையைக் குவித்து நெஞ்சினையும், ஓம் தாமோதராயநம: என்று கையை விரித்துச் சிரத்தினையும் முறையே தொடுவதுமுண்டு. இது சிவாகம விரோதமாம். ஸ்மார்த்த நிலையினர் முக்கியமாய் இதை யநுசரிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயினும் இந்நாமங்கள் யாவும் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கே சிறப்பாவமைதல் "கேசவாதிநாம சிவபரத்துவ நிரூபணத்தாற்" போதரலின் பொருந்துமென்றனு மொன்றும்.

திருநீற்றின் அளவு.

பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் விபூதி தரிக்குமிடத்து, பிராமணர் ஒருகழஞ்சு விபூதியும், க்ஷத்திரியர் ஒன்றரைக் கழஞ்சும், வைசியர் இரண்டு கழஞ்சு விபூதியும், சூத்திரர் இரண்டரைக் கழஞ்சுங் கொள்ள வேண்

டும். அவ்வவ் வருணத்துப் பெண்களும் இவ்வளவேகொள்ளக் கடவர். ஒருகழஞ்சு என்பது பன்னிரண்டு பணவெடை யுள்ளது.

விபூதிசுத்தி.

அதன் பின்னர், விபூதியை வலக்கைப் பெருவிரல், நடுவிரல், அணிவிரல்களால் எடுத்து இடக்கையில் வைத்துக்கொண்டு, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று விபூதியிலே சலத்தைத் தெளித்து, அவ்விபூதியில் ஒரு சிறுபாகத்தைப் பெருவிரல் அணிவிரல்களினுலே தொட்டு, ஓம் அஸ்திராயஉம்படு என்று இராக்ஷதர் பொருட்டு நிருதி மூலையாகிய தென்மேற்குத் திசையிற் றெறித்து, ஓம் சிவாயநம என்று நிரீக்ஷணஞ்செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று புரோக்ஷண தாடனங்கள்பண்ணி ஓம் கவசாய வௌஷடு என்று அப்பியுக்ஷணமுஞ்செய்து, விபூதியை வலக்கையால் மூடிக்கொண்டு, ஓம் நிவிர்த்திகலாயைநம், ஓம் பிரதிஷ்டாகலாயைநம, ஓம் வித்தியாகலாயைநம, ஓம் சாந்திகலாயைநம, ஓம் சாந்தீயாதீதகலாயைநம என்னும் பஞ்சகலா மந்திரத்தையும், ஓம் ஈசாளுயநம, ஓம் தற்புருஷாயநம, ஓம் அகோராயநம, ஓம் வாமதேவாயநம, ஓம் சத்தியோசாதாயநம, ஓம் இருதயாயநம, ஓம் சிரசேநம, ஓம் சிகாயைநம, ஓம் கவசாயநம, ஓம் நேத்திரோப்பியோநம, ஓம் அஸ்திராயநம என்னுஞ் சங்கிதா மந்திரம் பதினொன்றனையும் உச்சரித்து அபிமந்திரித்து, ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று அவகுண்டனமுஞ் செய்யக்கடவர்.

விபூதிஸ்நானம்.

அங்ஙனஞ் செய்தபின்பு, வலக்கையின் பெருவிரல் அணிவிரல்களால் விபூதித் தூளியை எடுத்து, ஓம் அஸ்திராய

படு என்று தலை தொடங்கிக் காலளவும்பூசி, இடக்கையி லுள்ள விபூதியைப் பெருவிரலோடு கூடிய நடுவிரலினால் ஓம் இருதயாயநம என்று நீர்விட்டு, ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று குழைத்து நடுவிரல் மூன்றினாலும், ஓம் ஈசானாயநம என்று உச்சியில் மூன்றுதரமும், ஓம் தற்புருடாயநம என்று நெற் றியில் மூன்றுதரமும், ஓம் அகோராயநம என்று நெஞ்சினில் மூன்றுதரமும், ஓம் வாமதேவாயநம என்று நாபியில் ஒரு தரமும், ஓம் சத்தியோசாதாயநம என்று முறையே வல முழந்தாள், இடமுழந்தாள், வலப்புயம், இடப்புயம், வலமு ழங்கை, இடமுழங்கை, வலமணிக்கட்டு, இடமணிக்கட்டு, வலவிலாப்புறம், இடவிலாப்புறம், முதுகு, கழுத்து என்னு மற்றை யிடங்களில் ஒவ்வொரு தரமுந் தரிக்கக்கடவர்.

சிலர் சுவத்திகாசனமாக இருந்துகொண்டு, ஆசமனஞ் செய்து, விபூதியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு,

ஓம் த்ரியம்பகம் யஜாமஹே சுகந்திம் புஷ்டிவர்த்தநம்
உர்வாருக மிவபந்தனான் முர்த்யோர் முக்ஷீயமாமி.

என்னு மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சலம் விட்டுக் குழைத்து,

ஓம் சத்யோசாதம் பிரபத்யாமி சத்யோஜாதாயவை நமோநமః
பவேபவே நாதிபவே பவஸ்வமாம் பவோத் பவாயநமః

வாமதேவாய நமோ ஜேஷ்டாய நமஸ்ரேஷ்டாய நமோ
ருத்திராயநமః
காலாய நமః கலவிகரணாய நமோ பலவிகரணாயநமோ
பலாயநமோ பலப்ரமதனாயநமஸ் ஸர்வபூத தமனாயநமோ
மனோன்மனாயநமః

அகோரேப்யோத கோரேரோப்யோ கோரகோரதரேப்யః
ஸர்வேப்யః
ஸர்வசர்வேப்யோ நமஸ்தே அஸ்து ருத்ரரூபேப்யః,

தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹீ தந்நோருத்ராய
பிரசோதயாத்
ஈசானஸ் ஸர்வவித்யானும் ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதானும்
ப்ரம்ஹாதிபதி ப்ரஹமணுதிபதி ப்ரம்ஹாசிவோமே
அஸ்து ஸதாசிவோம்.

என்னு மந்திரங்களைச் சொல்லித் தரிப்பவரு முளர்.

இங்ஙனம் நடுவிரன் மூன்றுனுந் தரிக்குந் திரிபுண்டரம் திருநீற்றுமுத்திரையெனப் பெயர் பெறும். இதுவன்றிப் பெருவிரல், நடுவிரல், ஆழிவிரல் என்னு மூன்றுனுந்தரிப்பதே விசேடமாம். தரிக்கின் மகாபாதகங்கள் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் அகலுமென்க. அதனை அநுலோமப் பிரதிலோமம் என்று கூறுவர். மூன்று குறிகளின் இடைவெளி ஒவ்வோரங்குல வளவினதாய் இருத்தல் வேண்டும். ஒன்றையொன்று தீண்டினும், மிகவகன்றிருப்பினும், வளைந்திருப்பினும் இடையில்லா விட்டாலும் குற்றமென்றறிக. திரிபுண்டரம் விதித்த நீளத்தினின்றுங் குறைவுறுமாயின் ஆயுள் குன்றும்; மிகுமாயின் தவங்கெடும். செம்பு, வெள்ளிமுதலிய உலோகங்களினுலே திரிசூலஞ் செய்து, அதனுலுந் தோள் முதலாய தானங்களில் விபூதி தரிப்பதுமுண்டு. அங்ஙனந் தரிப்பவர் சிவலோகத்திலே யொருகாலும் நீங்காது வாழ்ந்திருப்பார்கள். மற்றைய அவசிய காலங்களிற் றரிப்பவரும், நோயாளரும் "சிவசிவ" என்று நெற்றி முதலியதானங்களிற் றரிக்கக்கடவர். தரிக்குங் காலத்து நிலத்திலேசிந்தாவண்ணந் தரிக்க. எத்தனை யணுக்கள் பூமியில் விழுகின்றனவோ அத்தனை வருடம் இரெளரவ நரகத்தில் வருந்துவர். வாயைத் திறந்து கொண்டும், தலையசைத்துக் கொண்டும், பிறருடன் பேசிக்கொண்டும், பராமு

கஞ் செய்துகொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும், நடந்து கொண்டும், தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டும், கண்ணாடி பார்த்துக் கொண்டுந் தரித்தல் குற்றமாம். ஒரு விரலாலே னும் ஒரு கையாலேனும் அணியற்க. நிலத்திலே யொரு கால் விபூதி சிந்துமாயின் அதனை யெடுத்துவிட்டு அவ்விடத் தைச் சலத்தால் மெழுகவேண்டும். இங்ஙனந் தரித்த பின் னர்ச் செய்ய வேண்டியனவற்றை யெல்லாஞ் செய்து கொள்ளக்கடவர். அக்கினி யின்றி யாகம் நடவாதது போல விபூதியின்றிச் சிவார்ச்சனை நடவாது. விபூதியிடா தவர் முகத்தைக் கண்டால் நல்லோர் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் நூறுருச் செபிக்கக்கடவர்.

இலிங்கபுராணம்.

அருமறைவேள்விக்கனலினீறெடுத்துப்பிரணவத்தையமையவோதி
யுரைபெறுபஞ்சப்பிரமத்தாலுச்சிநெற்றியுரங்குய்யந்தாள்கள் [ணி
வரன்முறையேயினிதணிந்துபிரணவத்தாலுடன்முழுதும்வயங்கமண்
விரிதுகில்வேறென்றணிந்துவிளங்குமறைமந்திரங்கள்விளம்பவேண்
[டும்.

விபூதியைச் சாபால வுபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட மந்தி ரங்களினல் உத்தூளனமாகத் தரித்துக் கொண்டு, பஞ்சப் பிரம முதலிய மந்திரங்களினுற் றிரியக்கு திரிபுண்டரமாக ஐந்து தானங்களிற் றரிப்பதுமுண்டு. நால்வகை யாச்சிரமத் தாருள் பிரமசாரி மேதாவி முதலிய மந்திரங்களையும், சந்நி யாசி பிரணவ மந்திரத்தையும் உச்சரித்து ஓர்கால் திரிபுண் டரம் அணியினும் அணியலாம்.

சூதசங்கிதை.

மேதாவிமுதன்மனுக்களாற்பிரமசாரியுமெய்ப்பிரணவத்தா
லோதார்வமுறச்சந்நியாசியுமுப்புண்டரநன்குறுத்தல்வேண்டும்.

விபூதியாற் பயனடைந்தவர்.

திருநீற்றை யிகழ்ந்த வங்கதேச ராசனுகிய புயபலன் என்பவன் தன் அரசாட்சியையும் மனைவியையு மிழந்து ஐய மேற்றுப் பின், பிராமணோத்தமரால் திருநீறிடப் பெற்றுப் பகைவரையும் வென்று, மனைவியையும் அரசியலையும் பெற் றனன். காஸ்மீர தேசத்திலிருந்த சுதர்மன் என்னும் பிரா மணனும், அவன் றம்பியும் பிரம விஷ்ணுக்களைக் கடிந்து பேசியதனுல் அவர்கள் ஊமையாகவும் மூடவனுகவுஞ் சாப மிட, அதனை விபூதி கொண்டு ததீசிமுனிவர் போக்கி நற்கதி யடைவித்தனர். நாரண மூர்த்தி யிவ்விபூதியைத் தரித்து ஞானத்தை யடைந்ததன்றிப் பிரமனுகிய புத்திரனையும் பெற்றனர். திரிபுர மழிக்கு நிமித்தம் தேர்ச்சாரதியாக நின்ற பிரமன் சரசுவதி தேவியின் பிரிவை யாற்ருதவனுய் இரங்கி வருந்த, எம்பரமன் பாரதி வடிவாய் நின்று பாண் டரங்கக் கூத்தாடி விபூதியை யவன் நெற்றியிலிட்டு மயக் கத்தைப் போக்கி யருளினர். சர்ப்பன், பஞ்சமேட்டி, அக் கினியென்னு மூன்றசுரர்கள் தேவர்களை யெல்லாங் கொல்ல, வீரபத்திரக் கடவுள் அவ்விடத்துச் சென்று விபூதியைத் தூவி யவர்களை யெழுப்பினர். வாமதேவ முனிவரைக் கொல்வான் பிடித்த பிரமராக்கத னொருவன் அவரது திரு நீறு பரவப் பூசிய தேக பரிசத்தினுல் நல்லறிவும் திவ்விய தேகமும் பெற்ருன். பரதார கமனத்தினுற் றுர்மரண மடைந்து நரகத்தின் மூழ்கிய பிராமணன் றன் பிரேதவுட லில் விபூதி பட்டதனுல் சுவர்க்கத்தை யடைந்தனன். பின் னர்ச் சிவலோக முத்தியுங் கிடைக்கப்பெற்றனன். கவு ணிய குலதீபமாய், தவ முதல்வராய், சமயகுரவராய் விளங்

கிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர் கூன்பாண்டியனது வெப்பு நோயைத் திருநீற்றினுற் றீர்த்தருளினர். முழுநீறு பூசிய முனிவர் எண்ணிறந்தோர் சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைந்தனர் என்று பெரியபுராணம், அகத்திய பக்தவிலாசம் முதலிய உண்மை நூல்கள் முழங்குகின்றன. விபூதி தரித்த பேற்றினுலே இம்மை மறுமைப்பயனை யடைந்தவர் களின் ருெகையை யளவிட்டறிதல் யாவர்க்கு மரிதரிதே யாம்.

விபூதி தூஷண மறுப்பு.

சிலர், அந்தண சாதியிற் பிறந்துஞ் சிவசின்னமாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களை யிகழ்ந்து கோபி சந்தனமிட்டும், வாயில் மண்ணிட்ட மாயனைப் பரம்பொருளாக மதித்து நெற் றியில் ஊர்த்துவ புண்டரமாகிய மண்ணையிட்டும், வேதாகம விரோதிகளாய், சிவநிந்தகராய், சிவனடியார் தூஷணராய், சிவசின்ன தூஷணராய் அதிபாதகத்திற் காளாகின்றனர். அந்தந்தோ! அவரறியாமைக் கென்செய்வோம். அவர்கள் சிவபெருமானை யிகழ்ந்து தக்கன் செய்த யாகத்திற் சேர்ந்து முன்னர்க் காலத்தில் விலாப் புடைக்க அவிப் பாகங்களை உண்ட பாவங் காரணமாகத் ததீசி மகாமுனிவர் இட்ட சாபத்தினுற் பூமியிற் பிறந்த சிவதூஷண சிவசமய தூஷண சிவதாச தூஷண சிவசின்ன தூஷண சிவாகம தூஷண அதிபாதகராய்ப் பிறந்த பாஷண்டர் வம்சத்திற் ருேன்றினவர்க ளாகலின் அவர்க்கது வியல்பன்றே. அது நிற்க, இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் அறியாத கிறிஸ்தவர் கள் "மாட்டுச் சாம்பர் பாவத்தைப் போக்குமா" என்றும், "இலந்தைக் காய்போன்ற உருத்திராக்கக் காய்கள் மோ

கூத்தைக் கொடுக்குமா" என்றும், உங்கள் ஞானிகளாகிய பட்டினத்தடிகள் முதலாயினோரே "நீற்றைப் புனைந் தென்ன நீராடப் போயென்ன" என்றின்னன போன்ற வாக்கியங்களால் நீறு உருத்திராக்கங்களாற் பிரயோசன மில்லை யென்றுங் கூறி யிருக்கின்றனர் என்றும், நம்மவர் களை மருட்டித் திரிகின்றனர். அக்கிறிஸ்தவர்கள் தமது பைபிலில் கூறப்பட்ட வாசகங்களை யெல்லாம் மறந்து இவ் வாறு கூறுதல் பொருந்துமா. ஆகலால் சைவசமயிகள் யாவரும் பின் வருவனவற்றைக் கேட்டு அவர் தூஷணங் களை நிராகரித்தல் முக்கிய கடமையாம். அக்கிறிஸ்தவர்க ளது பைபில் நீற்றை யணியவேண்டும் எனவும், தேவனது முத்திரைகளைத் தரிக்கவேண்டும் எனவும், அவற்றாற் பாவம் நீங்கப்படும் எனவுங் கூறுகின்றன. அவை வரு மாறு:—

எண்ணாகமம்—௧௯ - அதிகாரம், ௫ - ௯ வசனங்கள்.

"கடாரியின் தோலும் மாமிசமும் இரத்தமுஞ் சாணி யும் எரிக்கப் படவேண்டும். சுசியாயிருக்கிறவ னொருவன் அந்தக் கடாரியின் சாம்பலைப் பாளயத்திற்குப் புறம்பே சுசியான ஒரு இடத்திலே கொட்டி வைக்கக்கடவன். அது இஸ்ரவேற் சந்ததியின் சபையார் நிமித்தஞ் சுசிசெய்யுஞ் சலத்தின்பொருட்டு வைக்கப்பட வேண்டும். அது பாவத் தைப் பரிகரிக்கும்"

எபிரேயர்—௯ - அதி, ௧௩ - வச.

"காளை, வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் இரத்தமும், கடாரியின் சாம்பலும் அசுசிப்பட்டவன் மேலே தெளிக்கப் பட்டுச் சரீர அசுசி நீக்கி அவனைச் சுத்திகரிக்கும்."

யாத்திராகமம்— ௧௨ அதி, ௨௨, ௨௩, வச.

"இஸ்ரவேலர் எகிப்து தேசத்தி லிருந்த பொழுது யெகோவா விதித்தபடி ஆட்டு இரத்தத்தினாலே தங்கள் தங்கள் வாசல் நிலைக்கா லிரண்டிலும், நிலையின் மேல் விட்டத்திலும் அடையாள மிட்டு வைத்தார்களென்றும், அந்தத் தேவவம் சத்தாரைக் கொல்லும்படி யெகோவாவா லனுப்பப்பட்ட தூதர் அவ்வடையாள முள்ள வீடுகளிற் போகாமல் அவ்வடையாளம் இல்லாத வீடுகளிற் போய் அங்குள்ள தலைப்பிள்ளைகளைக் கொன்றார்" என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

வெளி—௯ அதி, ௪ வச.

"தேவனுடைய முத்திரையை நெற்றிகளிற் றரியாத மனுடர்களை மாத்திரமே வருத்தப் படுத்துகிறதற்கு அவைகளுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது."

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கவும் கிறிஸ்தவர்கள் அநியாயமாகத் தூஷித்துத் திரிதல் பாவமேயாம். சிவத்தின் அறிகுறியாக வுள்ளவிபூதி ருத்திராக்கங்களைச் சைவர்கள் அணிதல் அறியாமையும் பயனின்மையுமாய் முடியுமெனின், கிறிஸ்தவர்கள் கோதுமை அப்பத்தையும் திராட்ச ரசத்தையும் முறையே இயேசுக் கிறிஸ்துவின் மாமிசமாகவும், இரத்தமாகவும், அல்லது அவைகளுக்கு அறிகுறியாகவேனும் பாவித்து உட்கொண்டு வருவது அறிவும் பயனுமாமா? இங்ஙனமே மத்தேயு ௨௬-ம் அதிகாரம், இருபத்தாறும் இருபத்தெட்டாம் வசனங்களில் "யேசு அப்பத்தை யெடுத்துத் துதிசெய்து அதனைப்பிட்டுச் சீஷருக்குக் கொடுத்து நீங்கள் எடுத்துப் புசியுங்கள்; இதுவே என்சரீரமென்றார்" எனவும், பின்பு பாத்திரத்தையும் எடுத்துக் கொடுத்து நீங்கள் எல்லாரும் இதிற்

பானம் பண்ணுங்கள். இதுவே புதிய உடன்படிக்கைக் கேற்ப, பாவமன்னிப்புக் கென்று அநேகருக்காகச் சிந்தப் படுகின்ற என்னுடைய இரத்தமென்றார் எனவுஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இப்படியே கிறிஸ்துவினாலே அப்பமுந் திராட்ச ரசமும், மாமிசமாகவும், இரத்தமாகவும் விசேஷ மடைந்தன வென்று பைபிலிலேயே காணப்படுகின்றன. அவ்வாறே கிறிஸ்தவர்களும் அவை யிரண்டனையும் ஒப்பி இராப்போசன மென்று பீடத்தின்மேல் வைத்து மாமிசமா கவும் இரத்தமாகவும் பாவித்து உட்கொள்கின்றனர். அங்ஙன மாயவர்கள் சிவத்துவப் பேற்றிற்கும் திருவருட்பேற்றிற்கு ம் அறிகுறியாக நம்பெருமானாராற் கொடுக்கப்பட்டு அணியப் பட்டுவருஞ் சிவசின்னங்களைத் தூஷித்தல் யாதாய் முடியும். சிலுவைக் குறியைக் கழுத்தில் தரித்திருப்பதும், வீடுகள் பிரதிமைகள், சிகரங்கள், சுடுகாடு முதலியவற்றில் அதனை நாட்டுதலும் அவையாமா? இவற்றைச் சிந்தித்து அடங் காது நிந்தித்தல் தாயைப் பழித்து மகள் குற்றத்துக் குள் ளாய தன்மை போலுமாம்.

பட்டினத்தடிகள் முதலாய சிவஞானிகள் சொல்லிய வற்றிற்குச் சமாதானமாக உண்மைப் பொருளைக் கூறு வாம். பட்டினத்தடிகளுக்கு விபூதி தரித்தல் பிரயோசன மில்லை யென்பது கருத்தாயின், அவரே பின்னரும் "ஐயுந் தொடர்ந்து" என்னுஞ் செய்யுளில், "செய்யுந் திருவொற்றி யூருடை யீர்திரு நீறுமிட்டுக்—கையுந் தொழப்பண்ணி யஞ் செழுத் தோதவுங் கற்பியுமே" எனவும், "ஊரீருமக்கோ ருபதேசங் கேளு முடம்படங்கப் - போரீர் சமணைக் கழு வேற்று நீற்றை" எனவும், "நாய்க்குண்டு, என்னுஞ் செய்யு

ளில்,"மதி யாமல்வரும்-பேய்க்குண்டு நீறு""எனவும்,உரைக்கைக்கு நல்ல திருவெழுத் தைந்துண் டுரைப்படியே - செருக்கித் தரிக்கத் திருநீறு முண்டு" எனவும் கூறியருளியது என்னையோ? மற்றைய சிவஞானிகள் வாக்கியமும் இப்படியே இருக்கும். இப்படி யிரண்டையும் ஒருவர் தாமே திருவாய் மலர்ந்தருளினமையால் அவைகள் ஒன்றை யொன்றழிக்க மாட்டாவாம். அவைகட்குச் சமாதானமிருக்கின்றது. அவ்வுண்மையைக் கேட்டு அறியாமல் எங்கேயாயினும் ஒருசெய்யுளை யெடுத்துப் படித்து, இப்படிச் சொல்லியிருக்க நீங்கள் செய்வது தவறு தவறு என்று சொல்வது அறியாமையாம். மருந்துண்பவ னொருவன் வைத்திய சாத்ரத்தில் விதித்தவாறே அநுமானத்தோடு உண்ணுமையையும், அவபத்தியங்களைத் தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமையையும், வைத்திய சாத்திரம் வல்லானொருவன் கண்டிரங்கி, நீ உண்ணும் இம்மருந்தினுற் பயன் யாது என்றக்கால் அவற்கு அம்மருந்து உண்ணக் கூடாது என்பது கருத்தாகுமோ? அன்றே. அதுபோல மலபரிபாகம் வரும்படி கிரியைகளைச் செய்வோர் சிவசாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அன்போடு செய்யாமையையும், கொலைமுதலிய பாவங்களைத் தள்ளி இரக்கம் முதலிய புண்ணியங்களைக் கொள்ளாமையையும் சிவசாத்திரம்வல்லார் கண்டிரங்கி, நீர்செய்யும்இக்கிரியைகளாற் பயன்யாது என்றக்கால், அவர்க்கு அக்கிரியைகள் செய்யற்க வென்பது கருத்தாமோ? அன்றே. அங்ஙனமே விபூதிருத்திராக்க தாரணஞ் செய்வோர் அன்புடன் செய்யாமை கண்டு அதனுற் பிரயோசன மில்லையெனின்,அவர்க்கு அது செய்ய வேண்டா மென்பது கருத்தோ? இல்லை இல்லை!! இதனைக் கிறிஸ்தவர்களும் அறிந்து அடங்குவாராக.

விபூதி தத்துவம்.

பசுவின் மலத்தை அக்கினி கொண்டு தகித்தலால் உண்டாகியது திருநீறெனலால், அதனுண்மையை யறியுமிடத்து ஞானம் பயக்கு மென்பது விளங்கும். எங்ஙன மெனில் பசு என்பதற்குப் பந்திக்கப்படுவது என்று பொருள். எனவே பசு என்பதனால் ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்னு மும்மலங்களானும் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மா வென்பது குறிக்கப்படும். அதன் மலமாகிய ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் சிவஞானமாகிய அக்கினி கொண்டுதகித்தலால் உண்டாகுஞ் சிவத்துவப் பேற்றைத் தரிப்பவர் யாவரோ அவர் முத்தியடைவார் என்னு முண்மையும் அறியப்படும். அன்றியும் நேராக வருகின்ற கங்கையைப் போல விளங்கும்படி வெண்ணிற முடைத்தாக நெற்றியினிடத்திற் றிரிபுண்டரமாக (முக்குறியாகத்) தரித்திருக்கும் விபூதியானது, காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னு முக்குற்றங்களையும், சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னு முக்குணங்களையுங் கெடுத்து,ஞானவெற்றி யுண்டாக உயர்த்தப்பட்ட மூன்று கொடிகள் போலவும் விளங்காநிற்கும். இவையன்றிச் சகசீவபரம் என்னுந் திரிபுடிகளையும், உலகவிடணை, தனவிடணை, புத்திரவிடணை என்னும் ஈடணாத்திரயங்களையும், பிராரத்துவம், சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் முவினைகளையும், சந்தேகம் விபரீதம் மயக்கம் என்னு மூன்று புத்திகளையும், தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்னும் மூவுடம்புகளையும், சரியை கிரியை யோகம் என்னும் முச்சாதனங்களையும், மேல் கீழ் மத்தி என்னும் மூவுலகங்களையும், இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னு முக்காலத்தையும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு மூவிடச் சுட்டினையும்,

சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி யென்னும் மூன்றவத்தை களையும், பிரமலோகம், விஷ்ணுலோகம் உருத்திரலோகம் என்னு முப்பதவிகளையும், சிவசாலோக்கியம் சிவசாமீப்பியம் சிவசாரூப்பியம் என்னு மும்முத்திகளையும், காலம் தேசம் வஸ்து என்னும் முப் பரிச்சேதங்களையும், செய்தல் செய்வித்தல் உடன்படல் என்னும் பாவபுண்ணிய வழக்க மூன்றனையும், வாதம் பித்தம் சிலேத்துமம் என்னும் முப் பிணிகளையும், சுசாதிகம் விசாதிகம் சுகதம் என்னும் முப் பேதங்களையும், மனம் வாக்கு காயம் என்னுந் திரிகரணங் களையும், உத்தேசம் இலக்கணம் பரீக்கை என்னும் போதப் பிரகாரங்களையும், அம்மை இம்மை உம்மை என்னும் முப்பிறப்பினையும் நீக்கி நின்று மேனிலையாய பெரும்பேற்றைத் தெரிவிக்குங் குறி என்று தெளியவும்படும்.

திருவாசகம்.

நீற்றுக் கொடிபோ னிமிர்ந்து காட்டியும்.

திருவிரிஞ்சைப் புராணம்.

உற்று நேரென வருந்திரி பதகை போலொளிர்
நெற்றி மேலவ ரிடுந்திரி புண்டர நீறு
குற்ற மூன்றையுங் குணமொரு மூன்றையுங் குலைத்து
வெற்றி யாகவே யுயர்த்தமுப் பதாகைபோல் விளங்கும்.

திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை.

ஆதி பகவன் ஞான வடி
வழலிற் பூத்து நித்தியமா
யணிந்தோர் தமக்கு வசிகரமா
யருந்தி னோர்கட் காரமுதாய்
நீதி யறியும் பசுமலத்தை
நீக்கு மொருநற் குறிகாட்டி
நின்ற புகழ்வெண் டிருநீறே.

உருத்திராக்க மகிமை.

உருத்திராக்கம் என்பது சிவசின்னங்களுள் ஒன்று. உருத்திர + அக்கம் என்னுஞ் சொற்கள் உருத்திராக்கம் எனத் தீர்க்க சந்தியாய்ப் புணர்ந்தது. உருத்திரன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வைணவமதத்தினர் உரோதனம் (அழுகையைச்) செய்பவன் எனப்பொருள் விரித்து மயங்குவர். "இன்னலங் கடலுட் பட்டோர் யாரையு மெடுக்கு மாற்ற-லுன்னரும் பரம மூர்த்தி யுருத்திர னெனும்பேர் பெற்றான்." என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தப்படி, பிறவித்துன்பம் என்னும் பெருங்கடலுள் அகப்பட்டுழலும் ஆன்மாக்களை யெல்லாந் திருவருள் என்னுந் தெப்பத்தினால் எடுத்து முத்திக்கரை சேர்ப்பவன் என்பதே உண்மையான பொருளாம். அக்கம் என்பதற்குக் கண் என்பது அருத்தம். எனவே உருத்திராக்கம் என்பதற்குச் சிவபெருமானது கண் எனப் பொருள் கொள்க. பிறப்பு இறப்பு இல்லாத பெருமானுரது திருமுகக் கண்களாய், பழமையனவாய், ஒழியாத பிறவித்துன்பங்களைப் போக்குவனவா யுள்ளன உருத்திராக்கங்களேயாம். பரம நாதனது திரிநேத்திரங்களி னின்றுந் தோன்றிச் சிறந்தவாய் விளங்கலால் அக்கம் (கண்) எனவும் பெயர் பெற்றன. உவமவாகு பெயராய்க் கண்போன்றன வென்பதன்றிக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்ததென்னலுமாம். ஒருவனை நாயகனாக வுடைய பதிவிரதைக்கு மஞ்சள் அணிவதும் மங்கிலியந் தரித்திருப்பதும் முறையாமாறு போல, சிவபெருமானைப் பரமபதியாகக் கொண்டு வழிபடுஞ் சைவசமயிகள் யாவருக்கும் பூசுவது வெண்ணீறும் பூண்பது கண்டிகையுமேயாம். திருநீறொன்றே முத்

திப் பேற்றை யளிக்குமாயின் உருத்திராக்கமணி தரித்தல் அவசியமல்லவே என்னின், உடம்பினின்றுந் தோன்றும் வியர்வையினாலும், விசேடித்த நீர்விளையாட்டினாலும், மழையினாலும், மனிதரது சரீரங்கள் நெருங்கி உராய்தலினாலும், தெய்வீகம் அமைந்த விபூதியின் வடிவு மறையப்பெறும். மறைந்தால் கொடிய பூதங்களினாலும், பசாசுகளானும், இராக்கதர், அசுரர் முதலிய தீயவராலும், இராகு கேது முதலிய கிரகங்களினாலும் வருந்துவார்கள். விளங்காநின்ற சிறந்த உருத்திராக்கமணியொன்று தரிக்கின், கோரப்பற்களையுடைய பூதமுதலியனவற்றால் வருந்துன்பங்கள் அணுகாவாம். ஆகலின் இரண்டும் அணியுமாறு விதிக்கப்பட்டன.

உபதேசகாண்டம்.

அலங்கு மாமணி யுருத்திர வக்கமொன் றணியின்
விலங்கெ யிற்றுவெம் பூதமே முதலிய மேவா
புலங்கொண் மாமணி புனைதரிற் போக்குறு தகனு
லிலங்கு மாமணி நீற்றெறும் புனைவதற் கிசையும்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

முத்துமணி, பவளமணி, பொன்மணி, தாமரைமணி, பளிங்குமணி, புத்திரதீபமணி, சங்குமணி, துளசிமணி முதலாய பலவகை மணிகளினுஞ் சிவபெருமானது கண்மணியாகிய உருத்திராக்க மணியே சிறந்தது. புத்திரதீபமென்பது ஓர்வகை இலந்தைக்காய். இதனைப் பத்திராட்சம் என்று வழங்குதலுமுண்டு.

சைவசமயநெறி.

உண்டு மணிகள் பலவு மவற்றுள்ளுங்
கண்டி விசிட்டமெனக் காண்.

உருத்திராக்க வரலாறு.

முற்காலத்திலே தாரகன் என்னும் அசுரன் எந்தையாகிய கந்தவேளாற் கொல்லப்பட்ட பின்பு, அவன் புத்திரர்களாகிய தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்துன்மாலி யென்னு மூன்றசுரர்களும் வரபலத்தினால் முறையே பொன் மதில், வெள்ளிமதில், இருப்புமதில் என்னு மூன்று நகரங்களைப் பெற்றுச் சிவபத்தி யுடையராய்ச் சிவபூசை யாதியன செய்தும், தேவர்கள் யாவருந் தமது தந்தையைக் கொல்லுவித்தாராகலின் பழிக்குப் பழிவாங்க நினைந்து வருத்துவாராயினர். அத்துன்பங்களை யெல்லாஞ் சகிக்காத விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாவருஞ் சென்று சிவபெருமானது திருச்சந்நிதானத்தை யடைந்து முறையிட்டுப் புலம்பினர். அதனைத் திருச்செவியாற் கேட்டவளவிலே பரமநாதனாகிய சீகண்ட பரமசிவன் அடைக்கலம்புகுந்த தேவர்களை நீக்காது காத்தலும், தம்மீது அன்புடையராய்ப் பூசை யாதியன செய்தொழுகும் அசுரரை யொறுக்காது காத்தலும் முறையாமாதலின் மௌனங் கொண்டவராய், தேவர்களின் பெருந்துன்பைத் தமது திருவுளத்தடைத்து இரக்கமுற்று, அவர் துன்பம் நீங்குமெல்லையை நோக்கி, ஆயிரந் தேவவருடமளவுந் தமது மூன்று திருக்கண்களையும் மலர்த்திக் கொண்டிருப்ப, அவைகளினின்றும் நீர் பொழிந்தன. சூரிய வடிவாகிய வலக்கண் பொழிந்த நீரிலே பன்னிரண்டு உருத்திராக்க மரமும், சந்திர ரூபமாகிய இடக்கண் பொழிந்த நீரிலே பதினாறு உருத்திராக்க மரமும், அக்கினி யுருவாகிய நெற்றிக்கண் பொழிந்த நீரிலே பத்து உருத்திராக்க மும் உதித்தன. இடக்கண்ணில் வெண்ணிற வுருத்திரா

க்ஷந் தோன்றிற்று. வலக்கண்ணினின்று கபிலநிற உருத்திராக்கமும், அதினின்று செந்நிற உருத்திராக்கமும், அதினின்று பொன்னிற வுருத்திராக்கமுந் தோன்றின. நெற்றிக்கண்ணிற் பொழிந்த நீரினின்றும் கருநிற வுருத்திராக்கந் தோன்றிற்று. அவைகளுள் ஒவ்வொன்றையுஞ் சத்தி, விஷ்ணு, பிரமன், சத்தமாதர்கள் அட்டவித்தியேசுரர், திக்குப்பாலகர், ஏகாதசருத்திரர், வாசுதேவர் முதலிய பன்னிருவர், சதருத்திரர், அட்டவசுக்கள், அசுவினி தேவர்கள், துவாதசாதித்தர்கள், ஆதிசேடன், முனிவர் முதலிய கணங்கள் யாவரும் பிரீதியாகக் கேட்டுச் சிவபெருமான் ஆஞ்ஞைப்படி தரித்துக் கொண்டனர்.

உருத்திராக்கத்தின் பெயர்களுங் காரணமும்.

உருத்திராக்கத்தை அக்கம், கண்டி, கண்டிகை, கண்மணி யெனச் சொல்வர். மந்திரவாதியின் கண்கள் விடத்தை நீக்குதல் போலவும், மீன்கள் முட்டையிட்டுத் திரும்பித் தங்கண்களாற் பார்த்த மாத்திரத்தில் முட்டைகள் எல்லாம் மீனுருவமடைதல் போலவும், சிவபெருமான் தமது திருக்கண்களின் நோக்குதலாகிய சட்சு தீக்ஷையினால் ஆன்மாக்களின் மலங்களை நீக்கித் திருவருளுருவாக்கித் தம்முடன் இரண்டற்று நிற்கும் அத்துவித முத்திப் பேற்றைக் கொடுத்தருளுவர். அதுபோலத் தன்னை யணிந்த அன்பரின் மும்மலங்களையும் நீக்கித் திருவருட் பேற்றைக் கொடுத்துச் சிவபெருமானது கண்போல விளங்கலின் அக்கம் எனப் பெயர் பெற்றது. குற்றங்களையுந் துன்பங்களையும் கண்டிப்பதனால் கண்டி, கண்டிகையெனப் பெயர் பெற்றது. சிவபெருமானது திருக்கண்களினின்றும் பொழிந்த முத்துப்

போன்ற நீர்வடிவாய் நிற்றலின் கண்மணி யெனப்பெயர் வாய்ந்தது. கண்ணாகிய மணியென இருபெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகையாகக் கொள்வது முண்டு.

உருத்திராக்க வருணம்.

வெண்மைநிற வுருத்திராக்கம் அந்தணசாதி எனவும், பொன்னிற மணியும் செந்நிற மணியும் க்ஷத்திரியசாதி எனவும், வெண்மையுஞ் செந்நிறமுங் கலந்துள்ள மணி வைசிய சாதி யெனவும், கருநிற மணி சூத்திர சாதி யெனவுங் காண்க.

நான்கு வருணத்தாருக்கு முரியமணி.

வெண்ணிற மணி பிராமணருக்கும், கருமை சேர்ந்த பொன்னிற மணியாகிய கபிலநிற மணியும் செந்நிற மணியும் க்ஷத்திரியருக்கும், பொன்னிறமணி வைசியருக்கும், கருநிறமணி சூத்திரருக்குந் தரித்தற் குரியனவாம்.

உருத்திராக்க வகை.

வெண்ணிறமணி, கபிலநிறமணி, செந்நிறமணி, பொன்னிறமணி, கருநிறமணியென ஐந்து வகைப்படும். அவை யொவ்வொன்றும் ஒருமுகமணி முதற் பதினாறுமுகமணி யெனப் பதினாறு விதப்படலால் எண்பது வகைப்படும்.

உருத்திராக்க அளவு.

வெவ்வேறு தானங்களிற் றரிக்கப்படும் உருத்திராக்க மாலைகளுக்கு எண்ணளவு, எல்லையளவு என இருவகையளவுண்டு. அவற்றுள் எண்ணளவாவது இன்ன தானங்களுக்கு இத்தனை யெண்ணுள்ள மணிகள் தரிக்க வேண்டுமென்ப

தாம். அதுவருமாறு:—குடுமியிலே ஒருமணியும், தலையிலே முப்பத்தாறு மணியும், காதுகளிலே ஒவ்வொருமணி அல்லது அவ்வாறு மணியும், கழுத்திலே முப்பத்திரண்டு மணியும், புயங்களிலே தனித்தனி பதினாறுமணியும், கைகளிலே தனித்தனி பன்னிரண்டு மணியும், மார்பிலே நூற்றெட்டு மணியுங் கொண்டமாலை தரித்தலாம். எல்லையளவாவது இன்ன தானத்திற் றரிக்கும் மாலை யிவ்வளவினதா யிருக்க வேண்டு மென்பது. அது வருமாறு:—கையிற் றரிக்கும் மாலை கைப் பெருமையினதாகவும், சிரமாலை சிரத்தி னளவாகவும், மார்பிற் றரிக்கப்படும் மாலை பிடர் முதல் நாபி வரையினதாகவும், அல்லது மார்பு அளவினதாகவுஞ் செய்யப் படுதலாம்.

ஆயிரமணிந்தவர் அரனெனப்படுவர்.

உச்சி, கழுத்து எனச் சொல்லப்பட்ட தானங்களெல்லாவற்றினுஞ் சேர்த்து ஆயிரம் என்னுங் கணக்காக உருத்திராக்கமணி அணிந்தவர் யாவரானாலும் அவரைச் சிவந்த சடைமுடியை யுடைய பரமசிவன் என்று விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், மற்றைய கணத்தவர்களும் வணங்குவர் என்று வேதாகமங்கள் முழங்குமே யாயின் அவரை மனிதரென்று கூறல் தகாது.

பிரமோத்தர காண்டம்.

ஆய மாமணி யாயிரம் புனைந்திடி லவரை
மாய னுன்முகன் புரந்தரன் வானவர் முதலோர்
பாயு மால்விடைப் பரனெனப் பணிகுவ ரென்றுற்
றூய மாமணி மிலைந்தவர் மனிதரோ சொல்வீர்.

தரியாமையால் வருங்குற்றம்.

உருத்திராக்கத்தைத் தரிப்பதற்குக் கூசுகின்றவர் மக்களுட் பதரெனப்படுவர். அக்கீழ் மக்களைச் சுத்த சாட்குண்ய பதியாகிய சிவபெருமான் வெறுத்துப் பார்த்தற்குக் கூசுவர். அவர் செய்யும் சிவபூசை, சிவமந்திர செபம், சிவாலயசேவை முதலிய புண்ணியங்களெல்லாம் நிஷ்பலமாகும்.

தரிக்குங் காலங்கள்.

சிவமந்திர செபம், சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலய தரிசனம், சிவபுராண படனம், தேவார திருவாசக பாராயணம், அவைகேட்டல், தீர்த்தமாடல், விரதமநுட்டித்தல், சிராத்தஞ்செய்தல் முதலிய இவை செய்யுங் காலங்களில் ஆவசியமாகத் தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தரிக்கலாகாத காலங்கள்.

சயனிக்குங் காலத்தும், மலசல மோசனத்தும், புணர்ச்சியினும், நோயினும், சனனசௌசம் மரணசௌசம் என்னு மிக்காலங்களிலும் உருத்திராக்க தாரணஞ்செய்தல் ஆகாவாம். ஆயினும் சிகையினும், காதுகளினும், உபவீதத்தினும் எப்போதுந் தரித்துக் கொள்ளலாம். உருத்திராக்கந் தரித்துக்கொண்டு மாமிச போசனம், மதுபானம், வியபிசாரமுதலிய பாவங்களைச் செய்தவர்களும், ஆசாரமில்லாது நடப்பவர்களுந் தப்பாது நரகத்தில் விழுந்து வருந்துவர்.

உருத்திராக்க தாரணமுறை.

எவ்வெத் தானங்களுக்கு எவ்வெவ்வளவு சொல்லப்பட்டதோ அவ்வவ்வளவு தரிக்க. முகம் முகத்தைப் பொருந்

தவும், அடி அடியைப் பொருந்தவும் இடையிடையே பொன்னாயினும், வெள்ளியாயினும், தாமிரமாயினும், முத்தாயினும் பவளமாயினும், பளிங்காயினும் இட்டு, வெண்பட்டிலேனும் பருத்தியிலேனும் இருபத்தேழு இழையினாலாக்கிய கயிற்றினாற் கோத்து,நுனியிரண்டையும் ஒன்றாகக் கூட்டியதிலே நாயகமணியை ஏறிட்டுக் கோத்து முடிசெய்து தரிக்க. பொன் வெள்ளி தாமிர முதலிய இவற்றையிடாது நாகபாசம், பிரமக்கிரந்தி, சாவித்திரி என்பவைகளுள் இயன்ற முடிச்சை யிடுதலுமாம்.

தரிக்குந் தானங்கள்.

குடுமி, தலை, காதுகள், கழுத்து, மார்பு, புயங்கள், கைகள் என்னும் எட்டுமாம். ஸ்நானஞ்செய்யுங் காலத்தில் உருத்திராக்கந் தரித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் உருத்திராக்க மணியிற் பட்டு வடியுஞ் சலம், கங்கா சலத்துக்குச் சமமாகும் என்று சிவாகமங்கள் முழங்குமாகலால்.

தரிக்கு நியமமும் மந்திரமும்.

உருத்திராக்க மணியைக் குடுமியிலுந் தலையிலும் ஈசான மந்திரஞ் சொல்லியும், காதுகளிரண்டினும் தற்புருட மந்திரத்தினாலும், கழுத்தில் அகோர மந்திரத்தினாலும், மார்பில் வியோம வியாபினி மந்திரத்தினாலும், புயங்களிலுங் கைகளிலும் பிரசாத மந்திரத்தினாலுந் தரிக்க வேண்டும். உருத்திராக்கமாலையை யன்புடன் றரிசிப்பவர்க்கு இலக்ஷமடங்கு பலமுண்டாம். பரிசித்தவருக்குக் கோடிமடங்கு பலமுண்டாம். சரீரத்தில் தரித்தவருக்கு ஆயிரகோடி மடங்கு பலமுண்டாம். கையிற்கொண்டு செபித்தவருக்கு அநந்த

மடங்கு பலமுண்டாகும். ஆறுமுகமணி வலப் புயத்தினும், ஒன்பது முகமணி இடப்புயத்தினும், பதினொரு முகமணி சிகையினும், பன்னிரண்டு முகமணி காதுகளினும், பதினான்கு முகமணி சிரசினுந் தரிப்பது உத்தமமாம்.

உருத்திராக்க தாரணபிரீதி.

ஒருமுக மணி தரிக்கிற் சிவனுக்கும், இருமுக மணி தரிக்கிற் சிவசத்திக்கும், மூன்றுமுக மணி தரிக்கின் மும்மூர்த்திகளுக்கும், நான்குமுக மணிதரிக்கிற் பிரமனுக்கும், ஐந்துமுக மணி தரிக்கிற் சதாசிவ மூர்த்திக்கும், ஆறுமுக மணி தரிக்கின் அசுரரைத் தடிந்த அறுமுகப் பெருமானுக்கும், ஏழுமுக மணி யணியின் சத்த மாதர்களுக்கும், எட்டுமுக மணி தரிக்கின் அட்ட வித்தியேசுரர்க்கும், ஒன்பதுமுக மணி தரிக்கிற் கங்கை முதலிய நவதீர்த்தங்களுக்கும், பத்துமுக மணி தரிக்கின் பத்துத் திக்குப் பாலகர்களுக்கும், பதினொருமுக மணி தரிக்கின் பதினோருருத்திரர்களுக்கும், பன்னிரண்டுமுக மணி தரிக்கின் விட்டுணு மூர்த்தியாகிய வாசுதேவர் முதலிய பன்னிருவர்களுக்கும், பதின்மூன்றுமுக மணி தரிக்கின் சதருத்திரர்களுக்கும், பதினான்குமுக மணி யணியின் அசுவினி தேவதைகளுக்கும், அட்ட வசுக்

மும்மூர்த்திகள் - பிரமன், விட்டுணு, உருத்திரன். சத்த மாதர்கள் ஆவார் - பிராமணி, நாராயணி, மாகேசுவரி, கௌரி, வராகி, உருத்திராணி, இந்திராணி என்பவர்களாம். அட்டவித்தியேசுரர் ஆவார் - அநந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி எனவிவர்களாம். நவதீர்த்தங்களாவன - கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நருமதை, சிந்து, காவேரி, கோதாவரி, சோணநதி, துங்கபத்திரை என்பனவாம். பத்துத் திக்குப் பாலகர் - இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன், பிரமன், விஷ்ணு என்பவர்களாம். பிரமன் பூமிக்கும், விஷ்ணு ஆகாயத்திற்கும் பாலகர். பதினோருருத்திரர் - மாதேவன், அரன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், கபாலி, சௌமியன் என்பவர். முப்பத்து முக்கோடி தேவராவார் - ஆதித்தர் பன்னிருவர், அச்சுவினிகள் இருவர், ஈசர் பதினொருவர், வசுக்கள் எண்மர். கோடி என்பது முடிவு எனப் பொருள்படும்.

களுக்கும், பதினைந்துமுக மணிதரிக்கிற் சந்திரன் வருணன் முதலிய தேவர்களுக்கும், பதினாறுமுக மணி தரிக்கின் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், பிரமா, விஷ்ணு, சிவபெருமான் யாவர்க்கும் பிரீதியாம் என்றறிக.

உருத்திராக்க அதிதேவதைகள்.

ஒருமுக மணிக்கு அதிதேவதை தற்பரசிவன்; இருமுக மணிக்கு அதிதேவதை ஸ்ரீகண்ட பரமசிவன்; மூன்றுமுக மணிக்கு அக்கினிதேவன், நான்குமுக மணிக்குப் பிரமதேவன், ஐந்துமுக மணிக்கு அதிதேவதை காலாக்கினிருத்திரர், ஆறுமுக மணிக்கு அதிதேவதை எம்பெருமானாராய சுப்பிரமணியக் கடவுளாம். ஏழுமுக மணிக்கு ஆதிசேடன், எட்டுமுக மணிக்கு அதிதேவதை முன்னவராய விநாயகக் கடவுளாம். ஒன்பதுமுக மணிக்கு வைரவ மூர்த்தியாகும். பத்து முகமணிக்கு விட்டுணுவும், பதினொரு முகமணிக்குப் பதினோருருத்திரரும், பன்னிரண்டு முகமணிக்குப் பன்னிரண்டாதித்தரும், பதின்மூன்று முகமணிக்குக் குமாரக் கடவுளும், பதினான்கு முகமணிக்குச் சிவமும் சத்தியும், பதினைந்து முகமணிக்குச் சதாசிவ நாயனாரும், பதினாறு முக மணிக்கு அனந்தேசுரருந் தேவதைகளாம்.

அவற்றின் பலன்.

ஒருமுகமணி தரிக்கின் பிரம கத்தியைப் போக்கும். இருமுகமணி தரிக்கின் கோகத்தியை நீக்கும். மூன்றுமுக மணி யணிந்தவர் ஸ்திரீகத்தி நீங்கப் பெறுவர். நான்குமுகமணி யணிந்தவர் நரகத்தி தொலையப் பெறுவர். ஐந்துமுகமணியணிந்தாற் புணரத் தகாதவர்களைப் புணர்ந்ததனால்

வரும் பாவமும், புசிக்கற் பாலன வல்லாதவற்றைப் புசித்த தனல் வரும் பாவமும் போம். ஆறுமுகமணி தரிக்கின் அது பிரமகத்தி முதலிய மகாபாதகங்களை யெல்லாம் நாச மாக்கும். ஏழுமுகமணி தரிக்கின் கோகத்தியையும் பொற் களவையும் போக்கும். எட்டுமுகமணியணிந்தாற் குருபன் னியைப் புணர்ந்த பாவமும், பொற்களவும், துலாபுருடதா னம், இரணிய கருப்பதானம், திலபதும தானம், சொன்ன பூமிதானம், சொன்னதேனு தானம், இலக்குமி தானம், தில தேனுதானம், சகத்திர கோதானம், இரணிய வசுவதானம், இரணிய கன்னிகாதானம், சொன்ன கசமுதலிய தானங் களை வாங்கிய பாவமும், பிறர் அன்னத்தைக் கவர்ந்துண்ட பாவமும் நீங்கும். ஒன்பது முகமணி தரிக்கின் ஆயிரம் பிராணகத்தியும், நூறுபிரமகத்தியும், பூதம், பிசாசம், சர்ப்ப முதலியவற்றாலாகும் விக்கினங்களும் நீங்கும்; அணிமாமுத லிய சித்திகளும் முத்தியு முண்டாம். பத்து முகமணி தரிக் கின், அது நாள் கோள் பேய் பூதம் பிரமராக்கதம் முதலிய வற்றாலுண்டாகுந் தீங்குக ளெல்லாவற்றையும் போக்கும். பதினொரு முகமணி பரித்தால் அது ஆயிரம் அசுவமேத பலத்தையும், நூறு வாசபேய பலத்தையும், இலக்ஷங் கோ மேத பலத்தையுங் கொடுக்கும். பன்னிரண்டு முகமணி தரிக்கின் அது கோமேத பலத்தையும், அசுவமேத பலத் தையும், சுவர்ணதான பலத்தையுங் கொடுக்கும். பதின் மூன்றுமுகமணி தரிக்கின் அது சர்வாபீட்டத்தையுஞ் சர்வ சித்தியையுங் கொடுக்கும்; பிதாவையும், மாதாவையும், சகோ தரரையும், புத்திரரையும், குருவையுங் கொன்ற பாவத்தை யும் போக்கும். பதினான்கு முகமணி தரித்தால் தேவர் முனிவர் முதலாயினோ ரெல்லாரையும் வசப்படுத்திச் சிவ

பத்தைக் கொடுக்கும். பதினைந்து முகமணி தரிக்கின் சகல பாவங்களையும் நீருக்கும்; இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணு முதலினோரது பதவிகளினுள்ள போக வின்பங்களை வசமாக்கும். பதினாறு முகமணி தரிக்கின் சிவசாயுச்சிய வாழ்வை யளிக்கும். இவற்றுள் பதினாலு, பதினைந்து, பதினாறு முக மணிகள் கிடைப்பதருமை யருமை.

சித்தாந்த சிகாமணி.

வேதி யர்க்கனை யத்தனுக் கொண்மக வினுக்குத்
தீதி ழைத்தவன் கள்ளுண்ணி செய்ந்நன்றி செற்றோன்
போத நற்குரு தற்பரன் பொன்கொளி யென்னும்
பாத கத்தினி னீங்குவன் பரன்மணி தரிப்பின்.

செபமாலை யிலக்கணம்.

உருத்திராக்கத்தைத் தரிப்பதே யன்றிச் சிவமந்திரம், தேவி விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் கந்தர் என்னு மிவர்களின் மந்திரங்களையுஞ் செபித்தற்கு மாலையாகக் கொள்ளுதலும் விசேடமாம். ஸ்ரீபஞ்சாக்கராதி செபிப்பதற்கு விரலினும் விரலிறை யெண்மடங்கதிகமாம். அதனினும் புத்திர தீபமணிமாலை பத்துமடங்கு அதிகம். அதினும் பவளமணி மாலை ஆயிர மடங்கதிகம். அதனினும் படிக மணிமாலை பதினாயிர மடங்கதிகம். அதனினும் முத்துமாலை இலக்ஷமடங்கு அதிகம். அதனினுந் தாமரைமணிமாலை பத்திலக்ஷமடங்கு அதிகம். அதனினும் பொன்மணிமாலை கோடி மடங்கதிகம். அதனினுந் தருப்பைப் பவித்திர முடிச்சுமாலை பத்துக்கோடி மடங்கு விசேடித்தது. அதனினும் உருத்திராக்க மாலை யநந்தமடங்கு அதிகம். ஆகலால் உருத்திராக்க மணிமாலையையே செபமாலையாகக் கொள்க. செபமாலைக்கு இரண்டு,

மூன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று முகமணிகள் ஆகாவாம். கOஅ, ருச, உள என்னும் அளவினவாய மணிகளாற்செய்க. போகத்தை விரும்பினவன் இம்மூவகை மாலைகளுள் ஒன்றூற் செபிக்க. முத்தியை விரும்பினவன் (உரு) மணி கொண்ட மாலையினூற் செபிக்க. செபமாலையை நாயகமணியில்லாமலுஞ் செய்தலுண்டு. அதனாலே பாவமுமில்லை; பலனும் அதிகம் இல்லை. செபிக்கும் போது செபமாலை அந்நியர் கண்ணுக்குப் புலப்படிற் செபங்கள் பிரயோசனப்படா. ஆகலால் அதனைப் பிறர்காணுவண்ணம் பரிவட்டத்தினுல் மூடிக் கொண்டு செபிக்கக்கடவர். செபிக்கும் போது செபமாலையின் மணிகள் ஒன்றோடொன்று ஓசையுறிற் பாவமுண்டாம். அதனை நடுவிரல் மூன்றினும் வைத்துப் பெருவிரலினாலே தள்ளிச் செபிக்க. முத்திகாமி செபமாலையை மேனோக்கித் தள்ளியும், போககாமி கீழ் நோக்கித் தள்ளியுஞ் செபிக்க. நாயக மணியைக் கடந்து செபிக்கிற் பாவஞ் சேரும்.

செபமாலைக்கு மணி கொள்ளு மிடத்து எல்லாம் ஒரே விதமான முகங்களை யுடையனவாகக் கொள்ளுதலே தகுதி. பலவித முகமணிகளையுங் கலந்து செய்யிற் குற்றமாகும்.

செபமாலைப் பிரதிட்டை.

முற்சொல்லிய இலக்கணப்படி கோவை செய்த செபமாலையைப் பரமசிவனைப் பூசை பண்ணுவதுபோற் பூசை செய்து கொள்ளக் கடவர். பிரதிட்டை செய்த மாலைகொண்டு செபிக்கினன்றிப் பெரும்பய னெய்தாரெனச் சிவாகமங்கள் செப்பாநிற்கும். அப்பிரதிட்டையைக் கூறுவாம். உருத்திராக்க மாலையைச் சுத்த முள்ள மண்டபத்திலே பீட

மொன்றனில் எழுந்தருளச் செய்து, ஓம் சத்தியோசாதாய நம என்று எண்ணெய்க் காப்பு முதலியவற்றால் அபிடேகஞ் செய்து, ஓம் வாமதேவாயநம என்று குச்சுப் புல்லுச் சாத்தி, ஓம் இருதயாயநம என்று கந்த புட்பங்கள் சாத்தி, ஓம் அகோராயநம என்று தூப தீபங் கொடுத்து, ஓம் தற்புருடாய நம என்று திருவொற்றாடை சாத்துக. அதன்பின் ஒவ்வோர் மணியையுந் தொட்டு ஓம் ஈசானாயநம என்று நூறு நூறுருவிற் குறையாமல் அபிமந்திரித்து, நாயக மணியைத் தொட்டு ஈசானாதி பஞ்சப் பிரம மந்திரங்களினாலே நூறு உருக் குறையாமற் செபித்துப் பூசை செய்து கொள்ளக் கடவர்.

செபமாலை வகையும் பலமும்.

இங்ஙனங் கொள்ளப்பட்ட செபமாலை யில்லாவிடின் புத்திரதீபமாலை, சங்கு மணிமாலை, பவள மணிமாலை, முத்து மணி மாலை, படிக மணிமாலை, தாமரை மணிமாலை, பொன் மணிமாலை, தருப்பை முடிச்சு மாலை யென்னு மிவைகளி னொன்று கொண்டு செபிக்கக் கடவர். இவைகளுங் கிடையாத விடத்து விரலினாலேனும், விரல் இரேகையினாலேனுஞ் செபிக்க. விரலாற் செபித்தலினும் இரேகையாற் செபித்தலில் வரும் பலம் எட்டு மடங்கு அதிகம்; அதனினும் புத்திரதீப மாலையாற் செபிக்கின் பத்துமடங்கும், சங்குமணி மாலையால் வரும் பலம் நூறு மடங்கு அதிகமும், பவள மாலையால் வரும் பலம் ஆயிரமடங்கு அதிகமும், படிக மாலையால் வரும்பலம் பதினாயிர மடங்கு அதிகமும், முத்து மாலையால் வரும் பலம் இலக்கம் பங்கு அதிகமும், தாமரை மணி மாலையால் வரும் பலம் அதனினும் பத்திலக்கம் பங்கு

அதிகமும், பொன் மணி மாலையால் வரும் பலம் கோடி மடங்கு அதிகமும், தருப்பை முடிச்சால் வரும் பலம் கோடாகோடி பங்கு அதிகமுமாம். உருத்திராக்க மாலை கொண்டு செபித்தலால் வரும் பலத்திற்கோ ஓரளவின்று. அது அநந்த மடங்கு அதிகமென்க. இவ்வாறு சைவபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டது.

விரலிறைகளாற் செபிக்குமுறை.

விரலிறை கொள்ளுமிடத்து வலக்கையை உத்தரீயத்தால் மூடிச் செபிக்கவும். பிராதக் காலையில் நாபிக்கு நேராகவும், உச்சிக் காலத்தில் மார்பிற்கு நேராகவுங் கையை வைத்துக் கொண்டு செபிக்கக் கடவர். விரல் இறைகளுள் அணிவிரலின் நடுவிறையைப் பெருவிரல் கொண்டு முதலிற் றொட்டு, பின் மூன்றாமிறையையும், நடுவிரலின் மூன்றாமிறை இரண்டாமிறை அடியிறையையும், அணி விரலின் அடியிறை, சிறுவிரலின் அடியிறை இரண்டாம் மூன்றாமிறைகளையும், அதன் நுனி, அணிவிரல் நுனி, நடுவிரல் நுனி, சுட்டுவிரல் நுனிகளையும், அதன் பின்னர்ச் சுட்டு விரலின் மூன்றும் இரண்டாம் இறைகளையும், அடியிறையையுந் தொட்டு முறையே யெண்ணி முடிக்கவும்.

உருத்திராக்க மாலையின் பயன்.

உருத்திராக்கத்தைச் செபமாலை யாகக் கொண்டவிடத்து நூற்றெட்டு அல்லது, முப்பது கொண்ட மாலையாற் செபிக்கின் குற்ற மற்ற ஐசுவரியமும், இருபத்தேழு உள்ளவற்றாற் செபிக்கின் அழியாத பதவிச் செல்வமும், இருபத்தைந்து கொண்டவற்றாற் செபிக்கின் சிவசாயுச்சிய

முத்தியுஞ் சித்திக்கும். பதினைந்து கொண்ட மாலையாற் செபிக்கின் அபிசார முண்டாம்.

வாயுசங்கிதை.

நன்கா முப்பதினிற் செபிக்கினவையில் பொருளுண் டாமொரூமூ
வொன்பான் மணியிற் செபிக்கி லருதுயர்ந்த செல்வ முண்டாமால்.

இருபத் தைந்து மணியி னூற்செபிக்கின் முத்தி யெய்துமா
லரிய மணிகள் பதினைந் தாற்செபிக்கி லாபி சாரந்தான்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

முத்திக்கை யைந்தினன் முற்றுஞ் செபமாலை
புத்திக்கு நூற்றெட்டா கும்புகலி - னத்தமுமாம்.

செபிக்கும்வகையால் வரும்பலம்.

உருத்திராக்க மாலை கொண்டு செபிப்போர் மேரு மணி யென்னும் நாயக மணியை யெண்ணிற் சேர்க்காமற் செபிக்கக்கடவர். செபிக்கும் போது துறவறத்தார் செபமாலையை மேலாகவும், இல்லறத்தார் கீழாகவுந் தள்ளக் கடவர். தள்ளுமிடத்துப் பெருவிரலாற் றள்ளின் அடைதற் கரிய முத்திப் பேறுண்டாம். சுட்டு விரலாற் றள்ளின் சத்துரு வெற்றி யுண்டாம். நடுவிரலாற் றள்ளின் திரவிய விருத்தி யுண்டாம். அணிவிரலாற் றள்ளினல் வியாதி நீக்கமும், சிறுவிரலாயின் சகல நன்மையு முண்டாம். மானத செபத்திற்கு மாலையை மேலேற்றியும், உபாஞ்சு வாசகம் என்பவற்றிற்கு மாலையைக் கீழிறக்கியுந் தள்ளுக. முன்னைய மானத செபத்திற்குப் பெருவிரல் அணிவிரல்களாலேனும், உபாஞ்சினுக்குப் பெருவிரல் நடுவிரல்களாலேனும், வாசகசெபத்திற்குப் பெருவிரலாலேனும், சுட்டு விரலாலேனுந் தள்ளக்கடவர்.

செபிக்குந் தானங்கள்.

உருத்திராக்க மாலையைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வீட்டினிருந்து செபிக்கின் ஒருமடங்கு பலமும், பசுக் கோட்டத்தி லிருந்து செபிக்கின் நூறு மடங்கு பலமும், நந்தனவனம், ஆரணியம் என்னு மிவைகளில் இருந்து செபிக்கின் ஆயிரமடங்கு பலமும், மலையிலிருந்து செபிக்கின் பதினாயிர மடங்கு பலமும், கடற்கரை நதிக்கரைகளி னிருந்து செபிக்கின் இலக்க மடங்கு பலமும், விநாயகர் ஆலயம், சிவாலயம், சுப்பிரமணி யாலயங்களிலே இருந்து செபிக்கின் கோடிமடங்கு பலமும், அந்தக் கடவுளரின் றிருமுன்னர் இருந்து செபிக்கின் அநந்த மடங்கு பலமுமுண்டாம். சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, குரு, தீபம், நதி, பிராமணர், பசுக்கூட்டம் என்பவற்றிற்கு முன்னர் எதிர்முகமாக இருந்து செபிக்கக் கடவர். கிழக்கு நோக்கிச் செபிக்கின் விரும்பிய பொருள்கள் யாவுந் தம் அருகில் வரப் பெறுவர். தெற்கு நோக்கிச் செபிக்கின் அபிசார முடையராவர். மேற்கு நோக்கிச் செபித்தோர் இட்டசித்தி யடைவர். வடக்கு நோக்கிச் செபிப்போர் வியாதிகள் நீங்கப் பெறுவர்.

செபிக்கக் கூடாத தானங்கள்.

நாற்றெருக் கூடு மிடத்தினும், படுக்கையிலும், நடந்து கொண்டும், நின்று கொண்டும், இருளினும், அசுத்த பூமியினும், வாகனத்தின் மேலும் இருந்து கொண்டு செபிக்கக் கூடாது. செபிக்கு மிடத்து அங்கி தரித்திருத்தல், தலையில் வஸ்திரமணிந் திருத்தல், குடுமியை விரித்து விடல், கௌபீனம் பவித்திரம் என்னு மிவை யணியாமை, வார்த்தை யாடல், கழுத்திற் புடைவை சுற்றி யிருத்தல்,

ஆசார மில்லாமை, கோபம், பெருநகை புரிதல், தும்மல், சோம்பல், காறியுமிழ்தல், சண்டாளரைப் பார்த்தல் என்னு மிவைகள் ஆகாவாம். இவைகளுள் ஒன்று நேர்ந்தால் மும்முறை யாசமனம் புரிந்து, அங்க நியாசஞ் செய்து செபிக்கக்கடவர்.

உருத்திராக்கங்களுட் சிறந்தன.

ஒருமுக முள்ளமணி, ஐந்துமுக மணி, பதினொரு திருமுக மணி, அருள் பொருந்திய பதினான்கு முக மணி என்னு மிம் மணிகளே பூசித்தற்கு மிகச் சிறந்தவைகளாம். இவைகளுள் ஒன்றை நாடோறும் அருச்சித்து வழிபடு வோர் மேலான செல்வமென்னும் பெரும்பேற்றை யடை வார்கள் என்று வேத சிவாகமங்கள் விளம்புகின்றன.

உருத்திராக்கத்தாற் பயனடைந்தவர்.

உருத்திராக்க தாரணத்தானும், தரிசனத்தினாலும், பரிசத் தானும் இகபர சாதனங்களை யடைந்த வுயிர்த்தொகை களோ அளவில்லனவாம். அவர்கடொகையை வரையறுக்க நினைப்பது இதுகாறும் இறந்தாரை யிவ்வளவினர் என்று எண்ணுவது போலும். ஆயினும் முக்கியமான சிலரது சரிதத்தைக் காட்டுவாம். நந்தி யென்னுந் தேசத்திலே யுள்ள சிவதலத்தி லிருந்த நந்தை யென்னுந் தேவதாசியால் வளர்க்கப் பட்ட சேவலும், குரங்கும் உருத்திராக்கம் அணி யப் பெற்றமையால் உயிர் துறந்தவுடன் முறையே காஸ் மீர தேசத்து அரசனான பத்திரசேனன் மனைவியிடத்திற் சுதன்மா என்னும் பெயரை யுடைய புத்திரனாகவும், அவன் மந்திரி மனைவி வயிற்றில் தாரகன் என்னும் பெயரை யுடைய

புத்திரனுகவும் பிறந்து, உலகு தனிபுரந்து சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைந்தன. அணிவித்தமையால் நந்தையும் அக் கதி யடைந்தாள். புட்கர தேசத்து அரசனுகிய சௌமியன் என்பவன் அணிந்து சத்துரு பயம் நீங்கப் பெற்றான். அவன் மனைவியாகிய வசுமதி என்பவள் தரித்து விசேட அழகும், சற்புத்திரப் பேறும், சிவபெருமான் திருவருளும் பெற்றாள். காலஞானி என்னும் அரசி தன்னுயகனை கமலாக்கனென்னும் அரசன் றன்னைப்போல உருத்திராக்கந் தரியாமையால் அவனெடு கூடச் சம்மதிக்காது, விஷ்ணுவால் அதன் பெருமையை யுபதேசிப்பித்துத் தரிப்பித்து வாழ்ந்து முத்தி யடைந்தனள். பூச்சக்கர மென்னும் நகரத்திருந்த சுப்பிரதீபர் என்னும் பிராமணர் தங்குலத்தோடு முத்தியடைந்தனர். ஒருபூனை யுருத்திராக்க தாரணஞ்செய்து காணப்பட்டமையால் இந்திரனும் வணங்கித் தன் ஐந்தருவு ளொன்றைக் கொடுத்து அனுப்பினன். மகாபாதகங்களைப் புரிந்த சாமித்திரன் என்னும் வேதியன் சிவலோகமடைந்தான். மாகர நாட்டிலே யிருந்த சாந்திகன் என்பவன் இதனை யணிந்தமையால், காளி தேவியாற் பலியா யுண்ணப்படாது வரங்கள் பெற்று அரசாண்டு முத்தியை யடைந்தான். இவ்வாறு அநேகருளர். அவைகளை யெல்லாம் உண்மை நூல்கள் வாயிலா அறியக்கடவர்.

இலிங்க தாரணம்.

சைவ சமயிகளாய், சிவாகம விதிப்படி தீக்கை பெற்ற ஒழுக்கினருட் சிலர் சிவநேத்திரமாய கண்மணியை விடுத்து இலிங்க தாரணஞ் செய்து வருகின்றனர். அங்ஙனந் தரிப்பது விசேடமன்று. அதனல் வரும் பலம் அற்ப

மென்றதனலோ சுத்த வித்தைகளு ளொன்றாய சூதசங்கி தையும் "மெய்திகழுஞ் சிவாக மத்து மேவுதீக் கையர்சில் லோ—ரைதிலிங்க தார ணஞ்செய் வாரதுவுங் கூடாது" என வெறுத்துக் கூறிற்று. அன்றியுஞ் சிவஞானப் பெருஞ் செல்வ சைவ சித்தாந்த பரமா சாரியர்களுள் ஒருவராய திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போது வுகந்தடிமைத் திறநினைத்தங் குவந்து நோக்கி - யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக் - கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே." என விபூதி ருத்திராக்கங்களையே சிவசின் னங்களெனவும், அவற்றை யணிந்தவரே மேலானவரென வுந் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். இவற்றை யெல்லா முணர்ந்து அக்கத்தையே தரித்து உய்யக்கடவர்.

உருத்திராக்க தூஷண மறுப்பு.

சிவசின்னங்கள் என்னும் விபூதி ருத்திராக்கங்கள் அணிவதனல் யாதோர் பிரயோசனமு மில்லையென்று கிறிஸ் தவர்களும், திருநீற்றை அணிதலும், உருத்திராக்கந் தரித் தலும் உறுதிப் பயனைக் கொடுக்கா வென்றும், அவைகள் நாராயண மூர்த்திக்கு உகந்தன வல்ல வென்றும், திருமண் கொண்டு ஊர்த்துவ புண்டர மிடுதலும், துளசிமணி தரித் தலுமே வேத சம்மதமும், உறுதிப்பயனைக் கொடுப்பவும், சீநாதனுக்கு உகந்தனவுமா யுள்ள வென்றும், அவனுலும் அவனடியாராலுந் தரிக்கப் படுவனவும் அவைகளே யென் றும்,வைணவர்களுட் பெரும்பாலாருங் கூறித்திரிகின்றனர்.

இவ்விரு மதத்தினருமே சிவசின்ன தூஷணஞ் செய்ய முன் வந்து நிற்பவ ராகலின், அவர்கூற்றை யெல்லாம் நிரா கரித்து உண்மையை யவர்க்குப் புகட்டு நிமித்தம், கிறிஸ்த வர்கள் சத்தியநூல் என்று கொண்டாடும் பைபிலில் இருந் தும், வைணவர்கள் ஒப்பக் கூடிய இராமாயணம், அத்தி யாத்ம ராமாயணம், பஸ்ம சாபால உபநிடதம் என்னு மிவை களினின்றும் பிரமாணங்களைக் காட்டிக் கண்டித்து, எமது பக்கத்தை முன்னரே வலியுறுத்தி யுள்ளேம். ஆயினும் இன்னுஞ் சில நியாயங்கள் காட்டி யவர்க்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல் நனிதக்க தென்று மனத்து நசை முளைத் தெழுந்து பிடர் பிடித்துந்தலாற் பின்னரும் அநுவதித் தெழுதத் தொடங்கினம்.

கிறிஸ்தவர்களுட் பற்பலர் இக்காலத்தும் ஒவ்வோர் வருட மாசி மாதங்கடோறும் வருகின்ற (Ash Wednesday) சாம்பரடிப் பெருநாள் என்ற தினத்திற் றிருநீறு தரிக்கின்றனர் என்பது யாவரு மறிந்த விடயமே. இது வன்றிச் சைவ சமயிகள் உருத்திராக்கந் தரிப்பது போலச் சிலுவைக் குறியைத் தரித்து வருதலும் உண்மையே. அச் சிலுவைக் குறியை நோக்கு மிடத்துச் சைவர்களுக் குரிய திரிபுண்டரமும், சிவபெருமானது சூலக் குறி யென்னும் ஊர்த்துவபுண்டரமுஞ் சேர்ந்த வடிவாக் காணப்படுகின் றது. சைவ சமயிகளின் முன் மாதிரியைக் கண்டே அவர்கள் ≡ நெடுமையாகத் தரிக்குங் குறியையும், ♆ குறுக்காகத் தரிக்குங் குறியையும் சிலுவையாகக் கொண்டார்கள் என் பதிற் சந்தேகமில்லை. இங்ஙனம், அவைகளாற் பாவம் மன்னிக்கப்படும் என்று கொண்டொழுகும் அக்கிறிஸ்தவர்

கள் விபூதி ருத்திராக்கங்களாகிய சிவசின்ன தாரணஞ் செய்தலாற் பிரயோசன மில்லை யென்பதும், இழிந்தன வென்பதும் அநியாயமேயாம். இங்ஙனந் தரிப்பவர் சரியான கிறிஸ்தவர் அல்லர் என்றுசொல்லின், தரியாதவர்களையும் அப்படியேதரிக்கின்ற கிறிஸ்தவர்கள் சொல்கின்றனர். இப்படித் தங்களுக் குள்ளேயே அறியாமையும், மாறுபாடும், தூஷணங்களு மிருப்பவும், அவைகளை யெல்லாம் பரிகரிக்காமல் "தன் கண்ணுள்ள வுத்திரத்தைப் பிடுங்காது பிறர் முதுகினுள்ள துரும்பை யெடுக்கப் போவார்" போலச் சிவசின்னங்களைத் தூஷித்தல் அடாதென் றறிவாராக.

இவர்கள் ஒருவாறிருப்பினும் மற்றைய வைட்டிணவராயுள்ளாரோ கண்ணாடி வீட்டிலிருந்து கல்லெறிவாரைப் போலத் தமக்குத் தாமே வஞ்சகராய்,அபராதத்தைத் தேடுகின்றவர்களேயாம். அவர்கள் செய்யும் நிந்தனைகளுக்கோ ஓரளவின்று. நாராயண மூர்த்திக்கும் அவரதடியார்கட்கும் சிவசின்னங்க ளாகிய விபூதி ருத்திராக்க தாரணம் உண்டு உண்டென்று யுத்தி யநுபவங்களுக் கியைய எவ்வளவு சுருதிகளையும் நம்மவர் காட்டினாலுங் கொண்டது விடாக் குணமுடையராய், ஆழ்வாராதி பாகவதர்கள் அப்படிச் சொல்லி யிருக்கின்றனரா? என்று முழங்குகின்றனர். வைணவ பக்த சிகாமணிகளாய் விளங்கும் அவ்வாழ்வார்கள் அருளிச் செய்த வாக்குகளைக் கொண்டே நிலை நிறுத்துகின்றேம். அப்படியே யெந்த வைணவர்களாவது நஞ் சைவசமயிகளுக் குரிய சிறப்பு நூல்களில் எங்கே யாவது, சிவபெருமான் அல்லது அவரடியார்கள் வைணவக் குறியாகிய மண்ணையுந் துளசி மணியையுந் தரித்தனர் எனப் பிர

மாணங் காட்டுவரேல், யாமொப்புவதற்குத் தடையின்று. அங்ஙனம் ஒரு நூல்களிலாவது ஓரிடத்திலாவது கூறப்படா திருக்கவும், நாம் அவர்கட்கும் எமக்கும் பொதுவான வேதங்கள் உபநிடதங்களி னின்றும், அவர்கட்கே சிறப்பு நூல்களாயுள்ள இராமாயணம், பாரதம், நாலாயிரப் பிரபந்தங் களி னின்றும், விஷ்ணுவும் அவரடியாரும் விபூதி ருத்தி ராக்க தாரணரே யன்றி, மண்ணையுந் துளசி மணியையுந் தரித்தவர் அல்லது தரிப்பவர் அல்லர் எனக் காட்டி நிலை நிறுத்தும் போது, அதனை யொப்பித் தாமுந் தம்மைச் சார்ந் தாரும் விபூதி ருத்திராக்கங்களைத் தரித்து உய்தலும் உய் வித்தலும் முக்கிய கடமையேயாம். இராமாயணப் பிரமா ணம், வேதோபநிடதப் பிரமாணம் முன்னர்க் காட்டியுள் ளாம். மற்றையவற்றையுங் காட்டுவாம்.

மகாபாரதம் - சாந்திபருவம்.

ஆயுஷ் காமோத வராஜந் பூதி காமோதவா நரஃ
நித்யம் வைதாரயேத் பஸ்ம மோக்ஷ காமீச வைத்விஜஃ

"தர்மன் முதலிய பாண்டவர்களே! ஆயுள் விருத்தியை விரும்புகின்றவனும், செல்வத்தை யிச்சிக்கின்றவனும், மோ க்ஷத்தை யடைய அவாவுகின்றவனும், நாடோறும் பசுமத் தையே (திருநீற்றையே) தரித்தல் வேண்டும்." என்னுஞ் சுலோகத்தின் படி விபூதி தாரணம் பெறப்படுகின்றது.

அங்ஙனமே, தருமன் முதலிய பஞ்ச பாண்டவர்களுஞ் சிவசின்ன தாரணராய்ச் சிவபூசை செய்தனர் என்பதும், வீமன் சிவபூசையில் விசேஷித்தவன் என்பதும், கண்ண பிரானைத் தேர்ச் சாரதியாகவும், மைத்துனனாகவும் பெற்ற

இந்திர குமரனாய அருச்சுனன் பசுபதியை நோக்கித் தவஞ் செய்தான் என்பதும், அவ்வர்ச்சுனன் "பூசை யிலாதா னுண்டி புழுப்பிணம் புலையன் கட்டம்" என்னுஞ் சிவாகம வாக்கியத்தை மேற்கொண்டு, சிவபூசை செய்தன்றி யுணவு கொள்ளாப் பெருந்தகையினன் என்பதும், கண்ண மூர்த்தி யானவர் தம்மைச் "சிவனைப் போலப் பாவித்துப் பூசை செய்க" என்று வற்புறுத்திய போது அங்ஙனம் ஒருவாறு ஒப்பிச் செய்தானென்பதும், சிவபூசைக்கு விபூதி யபிடே கஞ் செய்தலும், விபூதிருத்திராக்கந் தரித்தலும் இன்றிய மையாதனவாய் இருத்தலின் விஷ்ணுவுக்கும் அங்ஙனஞ்செய் தான் என்பதும், அவனது குமாரருள் ஒருவனாய், கண்ணபி ரான்றங்கையாய சுபத்திரை வயிற்றிற் பிறந்தவனாயுள்ள அபி மன் என்பவனும் யுத்தகளத்திலே தன்னுயிர் நீங்குங்கதியில் அகப்பட்டும், பகைவர்களால் வளைத்திடப்பட்ட கொன்றை மாலை, சிவபெருமான் றரித்தருளிய மாலை போன்ற தொன றென்று அதனைக் கடக்காது நின்று, பொருத பேரன்புடை யவன் என்பதும் மகாபாரதத்தாற் பெறப்படுதலால், நாரண ரும் அவரைச் சார்ந்தாருஞ் சிவசின்ன தாரணர் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் அறியப்படும்.

இதுநிற்க, மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற பிரபன்ன சன கூடஸ்தர் என்றும், மாறன் பணித்த மறைக்கு ஆறங் கங்கூறப் பிறந்த வீறுடைய வடையார் சீயமென்றும், அவர் களாற் புகழ்ந்து உரைக்கப்படும் நம்மாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்னும் இவர்கள் கூற்றுக்களை யெடுத் துக் காட்டுகின்றோம். அவைகளை யெல்லாம் ஒப்பாது விட மாட்டாரென நம்புகின்றோம். அவை வருமாறு:—

நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள்,

தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழுவுஞ் சக்கரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமாற்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்
கிரண்டுருவு மொன்றா யிசைந்து.

என்னும் பேயாழ்வார் அருளிச் செய்த மூன்றாந் திருவந்தாதி, சுஙஉ ம் செய்யுளின்படி, சிவபெருமானும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒவ்வோர் பாதித் திருமேனியை யுடையராய்ச் சேர்ந்து, ஒருவடிவராய் இருக்கின்றனர் என்பது பெறப்படுதலானும்,

பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப்
பிரமனைத்தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து.

எனத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமொழி, ஙஉ பத்து, ஐந்தாந் திருவாய் மொழியில், கூ ம் செய்யுட்படி, வலப்பாகத் திருமேனி சிவபெருமானாகவும், இடப்பாகத் திருமேனி நாராயண மூர்த்தியாகவும் இருக்கின்றனர் எனத் தெரிதலால், வலப்பாகம் ஆண்பாலும் இடப்பாகம் பெண்பாலு மென்று கொள்ளும் வழக்கின்படி, சிவபெருமான் ஆண்டன்மையை யுடைய சத்திமான் என்பதும், நாராயணமூர்த்தி "நால்வ கைப்பட நண்ணிய சத்தியுண் - மாலு மொன் றாதலின் மற்றது காட்டுவான்" என்னுங் கந்தபுராணக் கருத்தின் படி, பெண்தன்மையை யுடைய நால்வகைச் சத்திகளுள் ஒன்றாய சத்தி வடிவர் என்பதும் பெறப்படுதலானும், சிவபெருமான் றிருமேனி பரவப் பூசிய விபூதியை யுடைத்தாகலின், நாரணன் றிருமேனியும் அப்படியே திருநீறு பூசப்பட்டதெனவும் அறிதற்பாற்று.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில்,

கரிய மேனிமிசை வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்
பெரிய கோலத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்றன்னை
யுரிய சொல்லா லிசைமாலைக ளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேற்
கரிய துண்டோ வெனக்கின்று தொட்டு மினி யென்றுமே.

எனவரும் நான்காம் பத்து, நான்காந் திருவாய்மொழியில், ஏழாஞ் செய்யுட்படி, நாராயண மூர்த்தி சிவசின்னங்களுள் ஒன்றாய திருநீற்றைத் தமது கரிய திருமேனிக்கண் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும்படி அன்புடன் தரித்திருக்கின்றனர் என்பதும்,

ஷ திருவாய்மொழியில்,

உடையார்ந்த வாடையன் கண்டிகைய னுடைநாணினன்
புடையார்பொன் னூலினன் பொன்முடியன் மற்றும் பல்கலன்.

எனவரும் மூன்றாம் பத்தில், ஏழாந் திருவாய்மொழியில், நான்காஞ் செய்யுட்படி, அக்கடவுள் கண்டிகையை (உருத்திராக்கமாலையை) தரித்திருக்கின்றனர் என்பதும்,

ஷ நான்காம்பத்தில்,

ஏறிய பித்தினோ டெல்லா வுலகு கண்ணன் படைப் பென்னு
நீறு செவ்வே யிடக்காணி னெடுமா லடியா ரென்றோடு
நாறு துழாய் மலர் காணி னாரணன் கண்ணி யீதென்னுந்
தேறியுந் தேறாது மாயோன் றிறத்தின ளேயித் திருவே.

எனவரும் நான்காந் திருவாய்மொழியில், ஏழாஞ் செய்யுட்படியும்,

தணியும் பொழுதில்லை நீரணங் காடுதி ரன்னைமீர்
பிணியு மொழிகின்ற தில்லைப் பெருகு மிதுவல்லான்
மணியி லணிநிற மாயன் றமரணி நீறு கொண்டு
கணிய முயலின்மற் றில்லைகண் டீரிவ் வணங்குக்கே.

எனவரும் நான்காம் பத்தில், ஆறுந்திருவாய்மொழியில் ஆறுஞ் செய்யுட் படியும், விஷ்ணு மூர்த்தியின் அடியவர்கள் அன்புடன் றரித்தற் குரியது திருநீ றென்பதும், "ஒரு மொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே" என்னும் இலக்கணப்படி விபூதி யணிபவர் எனவே, மற்றைய சின்னமாகிய உருத்திராக்கமுந் தரிப்பவர் என்பதும், வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதின் விளங்கக் கிடக்கின்றன. நீறு, கண்டிகை என்னுஞ் சொற்களுக்கு இவ்விடத்து வேறு பொருள் என்னோ? விபூதியும் உருத்திராக்கமு மன்றி மற்றைய தன்றும். என்னெனில், சாந்து என்று இவர்கள் விரிக்கும் பொருளுக்கு நீறு என்னும் பெயர், வடமொழி தென்மொழி நிகண்டுகளாகிய அமரம், திவாகரம், பிங்கலந்தை, சூடாமணி முதலியவற்றினும், ஏனைய இலக்கியங்களினும் ஆளப்படாமையா லென்க. இவற்றை யெல்லா மோர்ந்து உண்மை கடைப்பிடித்துச் சிவசின்னதாரணரா யொழுகி யுய்யுமாறு, எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய சிவ குருநாதன் றிருவருள் செய்யும்படி பிரார்த்திக்கின்றேம்.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
வாழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

சைவபூஷண சந்திரிகை

முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேவன்றிருவடிவாழ்க.

மீனாட்சியம்மைபிள்ளைத்தமிழ்

விருத்தியுரை விளம்பரம்.

சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவருட் பெருஞ்செல்வராய், ஓதாதுணர்ந்த வரகவிச்சிங்கமாய், சித்தாந்த சைவசேகரமாய் விளங்கா நின்ற ஸ்ரீகுமரகுருபரசுவாமிகளாற் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்ட பிரபந்தங்கள் பதினொன்கினுள்ளுஞ் சிறந்ததாய், ஏனைய பிள்ளைக்கவிகட்கெல்லாம் நாயகமாய், தேவியாரது திருவருளை யெளிதிற் சித்திக்கச் செய்வதாய் உள்ளது மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழேயாம். வித்தாரகவியின் பாற்பட்ட இத்திவ்விய பிரபந்தத்தின் அகலச் செய்யுள்களின் பொருள்கள் பாராயணஞ் செய்யும் அன்பர்கள் யாவருக்கும் எளிதில் அறியப்படாதனவா யிருத்தனோக்கி, ஒவ்வொன்றற்கும் பதவுரை, கருத்துரை, பொழிப்புரை, இலக்கணக்குறிப்பு, ஆசிரியவ்சனமென்னு மிவைகளடங்கிய சிறந்த உரையொன்றனை, கூர்மமகாபுராண உரையாசிரியரும், சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபைப் பிரசாரகரும், மாயாவாத தும்சகோளரியும் ஆகிய யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி, ஸ்ரீமத் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களைக்கொண்டு இயற்றுவித்து, உயர்ந்த கடிதத்திற் சுத்தமாகப் பதிப்பித்து வருகின்றேம். விரைவில் வெளிவரும். வேண்டுவோர் எமக்கு அறிவிப்பாராயின் அவர்கள் விலாசத்தைப் புத்தகத்திற் பதிவுசெய்துகொண்டு முடிந்தவுடன் அனுப்புவிப்பேம். இதுவன்றிச் சுத்தமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு விற்பனைக்குச் சித்தமாயிருக்கின்ற நூல்கள்:—தாயுமான சுவாமிகள்பாடல், பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருப்பாடற்றிரட்டு, சைவபூஷண சந்திரிகை, இராமாயண வெண்பா, சூளாமணி வசனம் முதலானவைகளாம். வேண்டுவோர் தெரிவித்துப் பெற்றுக்கொள்க.

இங்ஙனம்,

ஆ. வச்சிரவேற்பிள்ளை.

மானேஜர்

வெ. நா. ஜூபிலிப் பிரஸ், சென்னை.